

DE ZWARTE

23 Jan. '88

hfl. 2,50

nr 93

BLAD VOOR DE BEVRIJDING VAN HET PALESTIJNSE
EN ANDERE VOLKEN

O.A.

.JANSEN & JANSSEN

.ABORIGINES

.KONGRES

.PALESTIJNSE
GEDICHTEN

DE HEERSENDE IDEOLOGIE IS DE IDEOLOGIE VAN DE HEERSENDEN:

verscherping van het strafbeleid, ruimere schietbevoegdheden,
ruimere fouilleringsmogelijkheden, twee (of straks nog meer)
mensen in één cel, armen in de cel en rijken met borgtocht vrij,
pasjeswetten, identificatieplicht, een criminaliteitspsychose:

KORTHALS ALTES: als je oorlog wilt, dan

Kopy naar postbus 10233 in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dins- en woensdag via telefoonnummer 070-892098 en de rest van de week via de postbus. Aboos thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen betalen het dubbele. Politieke gevangenen krijgen hem/haar natuurlijk gratis zolang hun gijzeling duurt. Stort gul en onbeschoft (maar minimaal het vereiste) op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, in Leiden.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop bij de volgende adressen:

Delft-Wereldwinkel-kraakkroeg, **Rotterdam**-van Gennep-Krities Boekwerk-Kraakkroeg, **Dordrecht**-De Zwarte Zaag, **Sittard**-Katastrofe, **Nijmegen**-De Klinker

Groningen-Slagerzicht, **Haarlem**-Agora, **Utrecht**-De Rooie Rat, **Wageningen**-De Uitbuyt, **Amsterdam**-Fort van Sjakoo-Athenaeum-de lokale Kraakkroegen **Leiden**-Manifest-Wereldwinkel-PSPwinkel-Sigarehandel Lange Mare

Weert-Kollektieve boekhandel, Arnhem-Info Winkel, Eindhoven-Vredevink, Den Bosch-Den Duvel, Beverwijk: Lynx

Den Haag-De Rooie Hond-Ruward-Brulend Breekijzer-Koffiehuis Blau

INHOUD

3. Landelijk kraken/Aktie bij SSM; 4. Fasjo's folderen; 5. Sharpeville 6; 6. Aborigines; 12. Sluipende interventie/Melkunie; 14. Demo tegen britse homo-wetgeving/Medicenter vaarwel; 15. Göttingen over Frankfurt; 18. J & J over persverklaringen; 21. Over koffie; 24. Maupoleum; 25. Over Jules C.; 26. Palestijnse gedichten; 28. Sinds 't kongres weet ik 't niet meer; 34. Stel je voor! 36. Agenda.

Zaterdag 9 januari heeft een autonome antifascist uit de provincie een protestaktie gehouden tegen het Fort van Sjakoo. De boekwinkel presteerde het om maanden achtereen een fascistiescheldblaadje van de bekende nazileider Joop Zwart in de verkoop te hebben. Ondanks herhaalde verzoeken van verscheidene kanten tot verwijdering bleef het toch op de plank staan. Met de protestaktie is daar een einde aan gekomen 't Fort is dan ook van haar fascistische lektuur af (ho-

pelijk). Jammer dat Amsterdam dit soort dingen niet zelf afhandelt. -Tip voor andere provinciale autonomen: Sjakoo verkoopt ook het drukwerk van de verradersvleugel van de kraakbeweging.

LANDELIJKE KRAAKDAG!

Utrechtse krakers hebben 27 januari uitgeroepen tot kraak-aktiedag. In enkele andere steden, met name in Rotterdam, is dit initiatief enthousiast ontvangen. Zo is de Landelijke Kraakdag ontstaan. Krakersters uit andere steden worden nu opgeroepen om ook mee te doen aan deze kraakdag, of door in hun eigen stad acties te organiseren of door naar R'dam of Utrecht te komen en daar mee te doen.

De aanleiding van de kraakaktiedag is dat de Leegstandswet nu 1 jaar in volle werking is. In de ene stad heeft de wet minder gevolgen gehad dan in de andere, maar afgelopen jaar zijn over het hele land toch zo'n 70 kraakpanden anoniem gedagvaard. Op enkele juridische overwinninkjes na heeft het verzet tegen de ontruiming- en niet veel opgeleverd.

We organiseren nu een kraakaktiedag om te laten zien dat het kraken ondanks alles dóór blijft gaan, dat we nog steeds in actie komen tegen woningnood, speculatie, cityvorming en andere stadsvernielingen. Het is ook veel inspirerender om op zo'n dag door acties te laten zien waarvoor je staat dan om je kontinu in de ene hopeloze ontruiming na de andere te storten. In Utrecht zijn zoveel ideeën voor kraak- en andere acties dat daar ook de 26e januari al aktiedag is.

Nu zou het natuurlijk het beste zijn als meer steden zich aansloten en eigen kraakacties organiseren op de 27e maar iedereen wordt anders opgeroepen om die dag naar R'dam of Utrecht te komen. In Utrecht worden slaapplaatsen geregeld als mensen van buiten de stad zowel 26 als 27 januari willen komen (laat dat dan wel even horen)

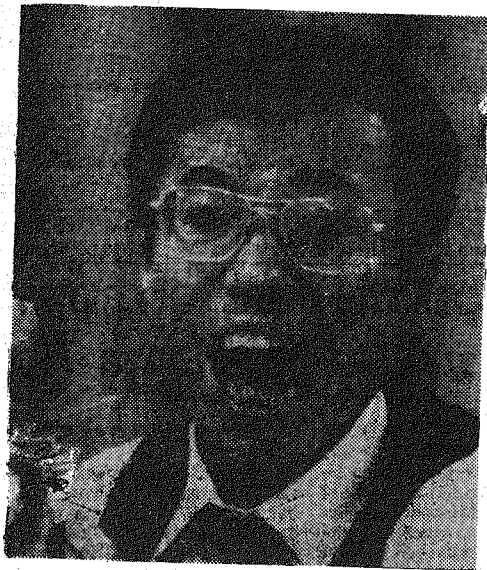
Tot ziens!

Meer info: Utrecht: 030-523397

Verzameladres/aktiecentrum: AKU
Voorstr. 71
030-314590

Rotterdam: 010- 4772268

UIT BLUF! 302

BAGA MOYO NOG STEEDS BOOS!

Wij onderhandelen NIET met een makelaar die voor ons (gelijk nadat één keer de ramen eruit lagen) gepantserd glas (?) laat inzetten en een alarm aanschaft. (en om nog veel meer).

Wij gaan NIET vrijwillig weg uit een pand van een racist (zachtjes uitgedrukt)

Help ons liever mee in plaats van allerlei roddels te verspreiden: ER MOET NOG VEEL GEBEUREN!!!

Het wordt wel een onaangekondigde ontruiming!!! ER IS AL POLITIEBIJSTAND AANGEVRAAGD. Maar op het stadhuis spelen ze ook nog verstoppertje en hebben ze geheimpjes...Kortom, ze houden hun koppen dicht met de hoop de chaos die ze verwachten tegen te gaan. Deze illusie zal, als het aan ons ligt, niet uitkomen!

Zo zie je maar weer wat een ijskoude kikker (brr) die Frits is: slapend rijk worden en dat via multinationals lie hun winsten o.a uit apartheid en onderdrukking halen. En ja, onvoorstelbaar...Nog steedsvraagt geldwolfje Frits f.2500.- per maand (gehoord van de winkeliers die het vuile werk oppakken. Ze zoeken dus een huurder en hebben er al 3)

Als dit je niet woedend maakt...Iemand moet hem stoppen. KOM OP ALARM OF GEPIEP, NEEM HELM? BIVAK EN VERSTAND MEE

Makelaar: HOEN

Lairessestraat 117: heeft wel gepantserde ramen en alarm en er rijdt regelmatig bewaking langs

Advokaat van Frits: HUET

Johannes Vermeerstr. 43 (hij woont er boven)

Beleggingskantoor van Frits: VLINT HOLDING

Prinsengracht 961 of 963 (met vlaggenstok)

EN DAN: FRITS FENTENER VAN VLISSINGEN

= eigenaar van Baga Moyo-pand
Kraanvogelplein 1 te Hilversum
tel: 035-12652

UIT BLUF! 302

PERSVERKLARING

16-1-1988

Als alles goed is gegaan hebben wij het kantoor van de SSM aan de Rochussenstraat in Rotterdam opgefleurd met verf, een vies stinkend prutje (bestaande uit karnemelk met een flinke scheut zoutzuur, plusminus een maand laten staan) door de brievenbus gegoten en de sloten dichtgelijmd.

Dit omdat de kolenboer SSM handel drijft met Zuid-Afrika en omdat meneer Fentener van Vlis-

singen het scholierenpand BAGA MOYO in Amsterdam laat ontruimen. Dat vinden wij niet lief en daarom werden wij een beetje boos. Wij doen de groeten aan de scholieren van BAGA MOYO, aan onze mama's en papa's, aan onze klas 3b van het Erasmiaans Gymnasium, aan Waltertje en verder aan iedereen die we vergeten zijn.

DAG!

DE ZWARTE 3

Het is weer zover: in Den Haag wordt weer gefoldderd door een 'nieuwe' fascistiese partij. Ze noemen zich 'de Staatkundige Federatie', en bestoken ook de haagse gemeenteraad met hun vunjige schrijfsels. Zij zeggen een groepering te zijn met een perspektief voor gewone mensen -dus niet voor homo's, krakers, zigeuners etc.

Wat ze zelf zijn zeggen ze niet, daarom even voorstellen. -Harry Spaans, Tel.070-657618, stond bij de europese verkiezingen van '84 op de lijst van de Centrum partij, in '86 zette hij zijn handtekening voor de kieslijst van de Centrumdemocraten, zodat deze nieuwe partij van Janmaat kon deelnemen aan de statenverkiezingen. -W. Kock, tel.070-950525, oprichter en voorzitter van Burger Belang Nederland. Kock is secretariaatsmedewerker geweest van Janmaat. Met Burger Belang Nederland probeert hij zich een eigen plaats te verwerven tussen de andere fascistiese en racistiese partijen.

Oh,....NEDERLAND... NEDERLAND...ZO ONBEGRENSD,....
ZO ONBEHEERSD,.....

BURGERS van NEDERLAND,

Geloof u nog steeds in de sprookjes die de GROTE DRIE (partijen) U voorhouden? Met verkiezingen in zicht beloven ze koeien met 'Goeden hoorns' en elke dag mooi weer. Ze doen beloften die wij verkeerd verstaan en omtrent het weer kunnen ze zich verontschuldigen want dat gaat buiten hen om. ONDERTUSSEN BREKEN ze héél ons sociaal/maatschappelijk stelsel tot op de bodem toe af. De werkloosheid wordt niet minder, en het aantal bijstandtrekkers al evenmin. Elk jaar krijgen we er zo'n 100 000 gasten bij via Koninklijk besluit. Voor het nog werkende deel van Nederland worden de sociale lasten ook echt LASTEN. Onze goede hollandse waarden en de hollandse waardegoederen gaan verloren onder de huidige misdadige overheid. Volgens de democratische leer zouden wij, burgers, zelf de hoogste macht zijn. In dat geval kunnen we een terugkaatsing van de bal verwachten. Toch zit het een ietsje anders in ons stelsel. WIE VEEL GELD HEEFT, HEEFT VEEL MACHT en heeft ook erg veel DEMONKRAATIE. DAAROM NEMEN WIJ DE PROEF OP DE SOM. We hebben niet zoals de grote drie wat subsidiekranen die we voor ons doel kunnen openzetten. Integendeel. Alles komt tegen ons in opstand en toch zijn wij maar gewone huisvaders, moeders opaas en omaas. We worden niet net zo als bankierszoontjes door de pers GEPONEERD zoals de voorman van D66 eertijds. Wij komen dan ook met een andere boodschap die keihard is. Wij zeggen ronduit dat de huidige overheid misdadig is. Onder hun slappe tinusbeleid viest de misdaad hoogtij. U en ik betalen daarvoor de prijs. Wij mogen inleveren voor het spel en de experimenten der hoge heren(en dames). We zien dat lieden een staatsgreep voorbereiden omdat ze het ook niet meer pikken. Met eenvoudige middelen nemen ze terreurproeven. T.W. Met slechts een lucifer gaan hele industrieën eraan. Met een weinig zuur in een schakelkast ligt het spoorverkeer lam. Een blok beton op de rails is ook uitgetroefd. Met flessen benzine experimenteert men op de M.E. om te zien hoe brandbaar ze zijn. Een hotel gaat in vlammen op (kedichem) terwijl kennelijk een paar nepagenten toezien hoe men de boel aansteekt. Bruggen zakken zomaar ineen. Fokkervliegtuigen gaan zomaar door het landingsgestel. De walrus onderzeer vliegt in brand en bij dat alles zet men een klein vraagtekentje, ...RARA hoe kan dat. Nu ga ik even in de stoel van de overheid zitten. (Laat de burgers maar weer wat inleveren. Hoe meer kleine criminaliteit hoe belangrijker wij in de politiek worden) Dat is de gedachte die er achter zit! De collectieve schuld t.a.v. ons nageslacht wordt met de dag groter. Sommige jonge mensen wensen daarom al geen nageslacht meer. HELP DAAROM MEE OM HET PARLEMENT DEMOKRATIES TE BESTORMEN. We zoeken tal van medewerkers en bestuurders. De staatkundige federatie is de hoop voor velen. Wij willen onszelf weer in de maatschappij herkennen. We hebben dezelfde voorouders gehad. Wij zijn ook niet vies van werk. Wij zijn ook Hollanders!

NEDERLAND REKENT OP U. LIJMAATSCHAP F. 10 per jaar.

KOM BIJ DE STAATKUNDIGE FEDERATIE OMWILLE VAN ONZE EIGEN NATIE.

GEEF SVP DEZE BRIEF DOOR AAN ANDEREN.

INL. 070 657618 070.950525, postbus 23825 2502 GV Den Haag

Harry Spaans

Geachte raadsleden en anderen sstt

blijkens de vele berichtgevingen in o.a. de Gaykrant (een krant speciaal voor mannen met een behoorlijke geestelijke afwijking wat zich manifesteert in abnormaal gedrag) komt er in onze gemeente en met name op het Malieveld een HOMOMONUMENT.

De Haagsche krant schreef daarvan dat u als raad daarvoor f 100 000 wilt neerleggen.

Ik wil u deze vorm van minachting voor hardwerkende belastingbetalende Haagsche burgers met klem ontraden.

Ik denk dat u die f 100 000 beter kunt besteden aan wat nuttiger zaken.

Homosexualiteit komt voor. Dat weten we. Doch wat hebben wij te maken met de sexualiteit die anderen beleven.

U hebt toch ook niets te maken met heteroos.

Een normale hetero vraagt toch ook geen standbeeld of monument.

Van de 1000 mannen die beweren homosexueel te zijn is er misschien een die door een geboorteontwikkelingsafwijking inderdaad homofiel is. De rest zijn allemaal zinnelijken die uitgekeken zijn op hun welvaart en de liederlijke mogelijkheden die ze reeds beleefd hebben.

Daarom uitgekeken op sex met vrouwen zijn ze heden belust op iets anders. De modetrent leert hen dat het tegennatuurlijk verkeer in dit geval "sex" met mannen, een tijdelijke bevrediging geeft. Als ze daar weer genoeg van hebben doen ze het met kinderen. Dan zijn ze ineens weer pedofiel. Ze bepleiten nu alweer de verlaging van leeftijd voor de omgang met kinderen. (Het liefst 14 jaar). Zie de openlijke advertenties en artikelen in o.a. de Gaykrant. Voorts lopen ze de scholen al af teneinde de sexuele omgang met b.v. een grote hond onder de kinderen hun aandacht te stellen. (procedure gerecht Eindhoven-kortgeleden.)

Als u inderdaad overgaat tot initiatieven voor bedoelde "homomonument" dan blijkt mij, en ons, dat ook in Den Haag een volkomen krankzinnige raad zit.

Zonder ooit hiervan een woord terug te nemen
vooralnog met enig respect

Get. W.J. Kock.

FASCISTEN

H. Spaans
cillierstraat 14
Den Haag
070-657618

W.J. Kock
Burgersdyk-
straat 46
Den Haag
070-950525

Redt de Sharpeville Zes

Op 1 december 1987 werd het doodvonnis tegen 6 inwoners van Sharpeville (Zuid-Afrika) bekrachtigd.

Alleen gratie kan hen nog redden van de strop.

DE VEROORDEELDEN

In de Pretoria Maximum Prison wachten zes zwarten op de voltrekking van het doodvonnis dat op 13 december 1985 tegen hen werd uitgesproken. Onder hen de eerste zwarte vrouw die om een politieke reden de doodstraf heeft gekregen.

De Zes zijn:

- Oupa Moses Diniso (30)
- Reid Malebo Mokoena (23)
- Duma Joshua Khumalo (26)
- Francis Don Mokhesi (28)
- Mojalefa Reginald Sefatsa (32)
- Theresa Ramashemola (26)

Aan twee mede-beschuldigen werd 8 jaar gevangenisstraf opgelegd:

- Motseki Christiaan Mokubung
- Motsiri Gideon Mokoena

DE VAAL OPSTAND

De Sharpeville Zes zijn de eerste ter dood veroordeelden als gevolg van de massale volksoptocht in de Vaal-driehoek, waarin Sharpeville en andere zwarte woonsteden zoals Sebokeng gelegen zijn.

Deze opstand begon in september '84 als protest tegen plotseling aangekondigde huurverhogingen. Het uitroepen van de noodtoestand die tot vandaag de dag voortduurt, is het directe gevolg van de Vaalopstand.

De huurverhogingen zouden ten goede komen aan de zwarte gemeenteraadsleden, die door de bevolking als collaborateurs van het blanke minderheidsregiem gezien worden. De toch al arme bevolking zou nog meer moeten gaan betalen voor de krotten, waarin ze gedwongen zijn te wonen.

Tijdens een van de vreedzame demonstraties opende de hulp-burgemeester van Sharpeville, Jacob Dlamini samen met zijn lijfwacht het vuur op de menigte. Er vielen doden en gewonden. Zij moesten hun laffe daad met de dood bekopen: de woedende menigte stak het huis in brand en doodde Dlamini en zijn helper. Het feit dat zij over vuurwapens beschikten, bewijst al hoe bewust zij zich waren van hun verradersrol.

HET PROCES

Het proces en de gang van zaken eromheen, zijn een aaneenschakeling van schendingen van de meest elementaire rechtsbeginselen en bewijzen dat het regiem niet geïnteresseerd is in 'recht', zelfs niet in hun eigen recht. Het gaat er alleen maar om een systeem van medogenloze uitbuiting van de zwarte bevolking te handhaven, waarbij men er niet voor terugschrikt bondgenoten te zoeken onder de zwarte bevolking.

De Zes werden gemarteld met elektro-shocks en van Theresa werd een arm gebroken toen ze zich beklagde had over haar bewakers. De getuigenverklaringen waren afkomstig van anonieme getuigen. Een van hen verklaarde later dat hij gedwongen was zijn belastende verklaring tegen twee

van de zes af te leggen.

Drie van de aangeklaagden waren niet eens aanwezig op de plaats waar Dlamini gedood werd. Zo zat Francis Mokhesi, die prof-voetballer is, thuis met een beenblessure.

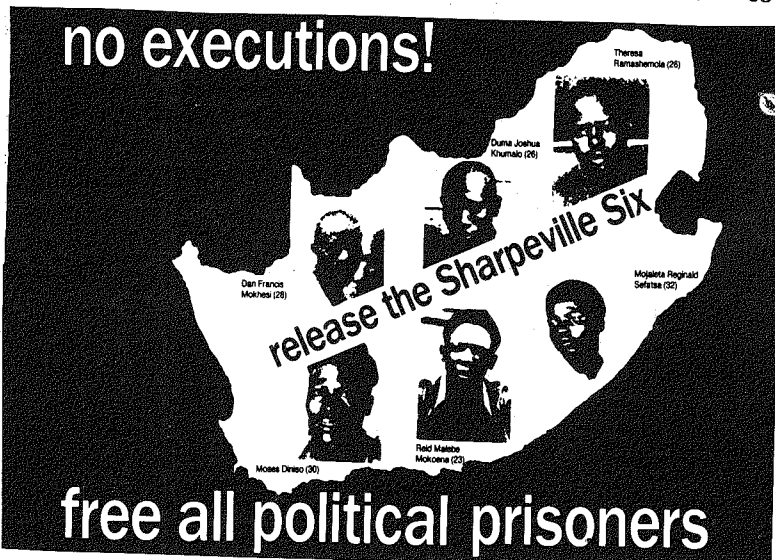
Dit alles nam niet weg dat de Zes ter dood veroordeeld werden en sedert december '85 in de dodencel zitten.

HOGER BEROEP

Na bijna 2 jaar wachten in de dodencel diende in november '87 eindelijk het hoger beroep. De uitspraak kwam op 1 december. Voor iedereen die zich voor de Sharpeville Zes had ingezet kwam de uitspraak toch als een schok. Het vonnis bleef gehandhaafd.

Alleen gratie kan de Sharpeville Zes nog redden van de strop.

Het Comité Redt de Sharpeville Zes roept daarom iedereen op om krachtig te protesteren tegen deze voorgenomen executies.

DOE MEE MET DE KAARTENAKTIE

Nu het vonnis in Hoger Beroep bekrachtigd is en de strop dreigt voor de Zes, hebben wij besloten een kaartenaktie op touw te zetten. De kaarten zijn gericht aan de president van Zuid-Afrika, P.W. Botha, met de eis de Zes en alle andere politieke gevangenen vrij te laten en een einde te maken aan de executie van politieke gevangenen.

We roepen iedereen op een kaart te sturen om op die manier uw stem in protest te laten horen. Ook kunt U kaarten verspreiden onder familieleden, vrienden en bekenden. Misschien wilt U zelfs iets meer doen. We kunnen altijd hulp en financiële steun gebruiken.

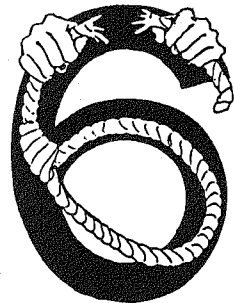
KAARTEN KUNT U BESTELLEN BIJ: Comité Redt de Sharpeville Zes, postbus 15372, 1001 MJ Amsterdam. Tel.: 020-222819. Financiële bijdragen kunt U sturen naar: postgiro 424856 tnv. het Comité Redt de Sharpeville Zes.

Op 16 juni '86 werd het Comité Redt de Sharpeville Zes op initiatief van het Azaniakomité en Cineclub Vrijheidsfilms opgericht als antwoord op de dringende oproep van het Speciale Comité tegen Apartheid van de V.N. en de Organisatie van Afrikaanse Eenheid aan de internationale gemeenschap om de doodvonnissen te veroordelen.

Naast de vrijlating van de Zes eist het Comité vrijlating van ALLE politieke gevangenen zoals de president van het Pan Afrikanisties Kongres, Zephania Mthopeng, verder Nelson Mandela en anderen. Het Comité stelt zich onder de leus "Boycot Zuid-Afrika, Viva Azania" achter een totale boycot van het blanke, racistische regiem. We roepen op tot steun aan ALLE verzetsbewegingen, zoals het Pan Afrikanisties Kongres van Azania (PAC), het Afrikaans Nationaal Kongres (ANC), Azanian Peoples Organisation (AZAPO), United Democratic Front (UDF), National Forum (NF) en Black Consciousness Movement of Azania (BCMA).

PETITIE

Het Azaniakomité had al eerder een petitie aangeboden aan de nederlandse regering met het verzoek een officieel protest in te dienen bij de

zes!

zuid-afrikaanse regering. Talloze organisaties ondertekenden mede; o.a. Amnesty International, P.P.R., PvdA, X-Y Beweging Cineclub Vrijheidsfilms., IKVOS, PaX Christie. Met een handtekeningaktie, die door duizenden werd ondersteund, werd dit verzoek kracht bijgezet. De regering weigerde in dit stadium een officieel protest in te dienen. Men wilde eerst het Hoger Beroep afwachten, alhoewel de ervaring heeft geleerd dat het dan meestal te laat is. Ook organiseerde het Comité talloze protestbijeenkomsten in o.a. Amsterdam, Rotterdam en Breda waar Joyce Mokhesi, de zuster van een der ter dood veroordeelden, sprak. Ook nam het Comité deel aan een demonstratie bij de zuid-afrikaanse ambassade in Den Haag, georganiseerd in samenwerking met IKVOS en PaX Christie. Leden van het Comité schreven brieven aan de gevangenen en hun familieleden envroegen anderen dat ook te doen.

Azania Komitee
postbus 5607 3008 AP R.dam
010-4193494, 010-4622480
Cineclub Vrijheidsfilms
postbus 1626 1000 BP A.dam
020-250045, 020-250057

DE ZWARTE 5

Werk mee met het Comité Redt de Sharpeville-

AUSTRALIE: EEN "GROOTS"

Bijna iedereen die ik hier in Nederland tegenkom en hoort dat ik in Australië geboren ben antwoordt meteen verheugd: "ik heb een oom/neef/zus/nicht in Australië". Australië is tenslotte het land van melk en honing waar duizenden Nederlanders naartoe emigreerden in de jaren 50 en 60. Gesubsidieerd door de Australische regering en wel. Als ze gezond en blank waren tenminste. Stel je voor dat je nu in Australië zou wonen. In een stad. Je zou er de godsganze dag belaagd worden door een eindeloos lijkende reeks van "Bicentennial" reclames: glanzende folders, via tv, radio en krantenadvertenties: "Vier wat het betekent Australiër te zijn!". "Vier de vrijheden die wij bezitten". "Herenk al die fantastische resultaten van de laatste 200 jaar".

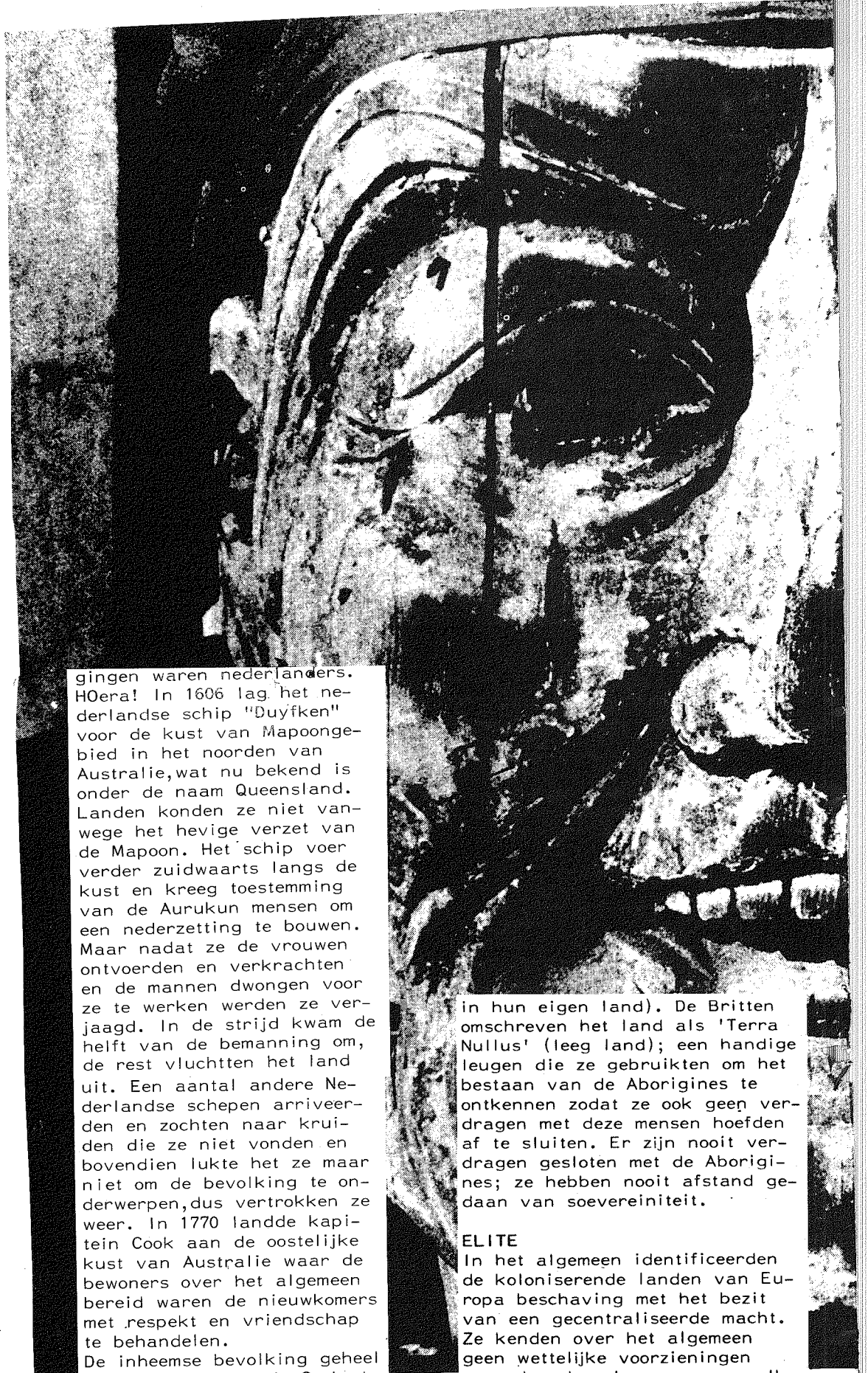
Dit alles omdat 1988 het jaar is dat officieel Australië 200 jaar Europese vestiging viert met een heel jaar door geplande "historische herdenkingen, spektakel, plechtigheden, pracht en praal". De Australische overheid voelt zich blijkbaar geroepen om miljoenen dollars te investeren in een poging om alle Australiërs (en de rest van de wereld) ervan te overtuigen dat ze in een grootse staat leven. EEN GROOTSE STAAT.

Maar ondanks deze peperdure push van vaderlandsliefde vinden duizenden en duizenden Australiërs dat de Tweehonderdjarige parade stinkt naar schijnheiligheid en leugens. Sommige beargumenteren dat aangezien de oorspronkelijke bewoners van Australië zo'n 60.000 jaar geleden arriveerden, Australië in feite nu het 300-ste tweehonderdjarig bestaan zou moeten vieren. Verre van een reden tot feestvieren markeert de Bicentennial 200 jaar landroof, raciale uitroeiing, onderdrukking en ontkenning van elk basisrecht en de direkte

en het direkt en de facto in slavernij drijven van de Aborigines.

THE DUTCH

De eerste Europeanen die op Aboriginal land aan wal

gingen waren Nederlanders. HOera! In 1606 lag het Nederlandse schip "Duyfken" voor de kust van Mapoongebied in het noorden van Australië, wat nu bekend is onder de naam Queensland. Landen konden ze niet vanwege het hevige verzet van de Mapoon. Het schip voer verder zuidwaarts langs de kust en kreeg toestemming van de Aurukun mensen om een nederzetting te bouwen. Maar nadat ze de vrouwen ontvoerden en verkrachten en de mannen dwongen voor ze te werken werden ze verjaagd. In de strijd kwam de helft van de bemanning om, de rest vluchtten het land uit. Een aantal andere Nederlandse schepen arriveerden en zochten naar kruiden die ze niet vonden en bovendien lukte het ze maar niet om de bevolking te onderwerpen, dus vertrokken ze weer. In 1770 landde kapitein Cook aan de oostelijke kust van Australië waar de bewoners over het algemeen bereid waren de nieuwkomers met respect en vriendschap te behandelen.

De inheemse bevolking geheel negerend verklaarde Cook het land tot eigendom van de Britse Kroon, en legde de fundamenten voor de Australische wet van vandaag de dag. (Met andere woorden, hij behandelde de Aborigines toen ook niet als een volk dat eigen rechten had

in hun eigen land). De Britten omschreven het land als 'Terra Nullus' (leeg land); een handige leugen die ze gebruikten om het bestaan van de Aborigines te ontkennen zodat ze ook geen verdragen met deze mensen hoefden af te sluiten. Er zijn nooit verdragen gesloten met de Aborigines; ze hebben nooit afstand gedaan van soevereiniteit.

ELITE

In het algemeen identificeerden de koloniserende landen van Europa beschaving met het bezit van een gecentraliseerde macht. Ze kenden over het algemeen geen wettelijke voorzieningen voor de erkenning van een volk, het bezit van een land of bodemschatten. Ze kenden alleen rechten toe aan koningen en dictators. De Europese wet was gebaseerd op de belangen van een sterk met elkaar verstrengelde elite die alleen bereid was de belangen te erkennen van gelijk-

LANDZETZICHVOOR SCHUT

UNDECLARED WAR

De eerste blanke kolonie te Port Jackson (Sydney) werd een landerplaats voor een invasie van duizenden eropese mannen, hong-erig naar land, naar goud, en eenmakkelijk fortuin, die zich in het binnenland verspreidden, de Aborigine-stammen vermoordend of onderwerpend. Deze onverklaarde oorlogstoestand hield aan voor nog eens 150 jaar, die verscheidene duizenden Aborigine-levens kostte door moord, vergiftiging, ziektes door de europeanen geïntroduceerd (zoals verkoudheid!), verhogering of ondervoeding, en die conflicten tussen de stammen veroorzaakte omdat van hun land beroofde stammen gedwongen waren door te dringen in traditionele territoria van andere stammen. Ongeveer de helft van de oorspronkelijke 600 stammen en hun talen en hun cultuur is verdwenen als een direkt resultaat van deze invasie sinds 1788.

Omdat de oorlog niet verklaard was, werd informatie betreffende de wreedheden van die oorlog achtergehouden. De regering zou geen controle over de blanke binnenlandkolonisten hebben kunnen uitoefenen, ook al hebben ze het geprobeerd, en kneep een oogje dicht.

De mythe van de 'vreedzame kolonisatie' kwam voort uit het feit dat de regering zelf in het begin niet direkt betrokken was bij het onteigeningsproces. Uiteindelijk werd de politiemacht ingezet om lastige Aborigines kwijt te raken. Witte Australiërs zijn geleerd die mannen te beschouwen als taai en initiatiefrijke pioniers van het binnenland, die ook de pioniers waren van een massamoordende oorlog, slavenhandelaars, verkrachters, ontvoerders en dieven.

soortige elites. De Aboriginal-maatschappij kende geen heersende elite. Er was daar dus geen elite die de europese elite vervolgens zou kunnen korrumpieren of omkopen in ruil voor gunsten.

In Australië is nooit sprake geweest van een oorlogsverklaring. De plaatselijke bevolking, de Aborigines, werden meteen verklaard tot burgers van de Britse koning voordat ze overwonnen waren. Alle weerstand van de kant van de Aborigines werd daarom omschreven als 'rebellie', een misdaad die moest worden gestraft. Als de Aborigines daarentegen de oorlog was verklaard dan hadden de Britten zich moeten houden aan 'oorlogskonventies': behoorlijke behandeling van krijsgesvangenen, het ondertekenen van verdragen, schadeloosstelling.

DRAIN BRAIN

Overleving voor die mannen in die situatie vereiste een psychologische aanpassing die alleen religieuze vooroordelen en pseudo-wetenschappelijke theorieën over de inferioriteit van het Aborigine-ras konden bewerkstelligen. Hoe anders konden deze mannen van 'cultuur en verfijning, van de grootste menselijkheid tegenover hun medeblanken' massamoordenaars worden die allen zouden rivaliseren in de annalen van de geschiedenis?

Darwin's ideeën over biologische evolutie werden snel opgenomen in de racistische ideologieën en geloven van de late 19e eeuw om blank racisme een 'wetenschappelijk' fundament te verlenen, en leidden tot speculaties over Aborigines omstreeks 1885 zoals: "of we te maken hebben met intelligente apen of met zeer gedegradeerde mensen". En zo werden de beginselpatronen van de rassenverhoudingen in Australië gegrondvest.

In 1883 schreef de kommissaris van de Kroon Gordon: "de gewoonte om de inboorlingen als tuig te beschouwen, die van het aardoppervlak verdreven zouden moeten worden, geeft de gemiddelde Queenslander een karakter van brutotheid en wreedheid...zij praten over de individuele moorden op inboorlingen, precies zoals zij zouden praten over een dagje sporten, of over het moeten doden van een lastig dier."

Hoewel massamoorden op Aborigines voor zover bekend stopten in het midden van de jaren '40, leeft de koloniale pioniers-mentaliteit nog steeds voort in Midden en Noord-Australië. Een herder uit Noord-Queensland kon in 1970 openlijk beweren voor ABC-televisie: "ik beschouw de Aboriginal als een soort schakel tussen de hogere en lagere vormen van het dierenrijk. Ik denk niet dat ze ooit gelijk worden aan de blanke, en daarom zeg ik dat het gevaarlijk is om ze in de maatschappij te plaatsen... ze zouden geplaatst moeten worden in Cape York schiereiland".

(Ongetwijfeld zouden anderen nu een andere plaats voorstellen sinds Cape York bekend is geworden als bewaarplaats van een van de grootste bauxietvoorraden ter wereld.)

RACISME NU

Bennie Bunsee, een zwarte Zuidafrikaan, zei op een lezingtoer in 1980 over Australië:

"Australië is het laatste bastion van blank racisme en zal een veilige thuishaven zijn voor blanke Azaniërs (Zuidafrikanen) als het regime in Pretoria valt.. De Australische vorm van racisme en apartheid is iets waar de

buitenwereld weinig van weet. Terwijl de wereld verontwaardigde rechtvaardigheid belijdt waar het gaat om apartheid in Zuid-Afrika, ontkomt die van Australië tot zover aan de aandacht. Een van de grootste misdaden in de geschiedenis van menselijk onrecht tegen mensen is de manier waarop de Aborigines in het verleden werden vermoord, en ook nu nog worden opgejaagd. Mijn eigen mensen in Zuid-Afrika zijn ongelofelijk naar beneden getrapt en vernederd, maar ik heb nog nooit een volk gezien dat zo psychologies geslagen is als de Aborigines".

EEN GROTE NATIE VAN GEDISTINGEERDE RACISTEN

De bovengenoemde racistiese ideologie leeft nog steeds voort in de Australische media, literatuur, opvoeding, politiek, wetten en geschiedenis, wat betekent het geheel aan niet Aboriginele-kultuur bijv. de beruchte Queensland Aboriginal and Islanders Act houdt Aborigines in reservaten tegen, verbiedt hen te wonen in en bezoeken te brengen aan reservaten naar eigen keuze, staat hen geen privacy in communicatie met de buitenwereld toe (censuur en controle), dwingt hen door de manager gedirigeerd werk te doen als ze ouder dan 15 jaar zijn (dwangarbeid) voor minder dan het wettelijk minimumloon (Aborigines worden bestempeld als 'trage werkers' omdat ze niet meteen het arbeidsethos van de Europeanen aksepteren, men ontzegt Aborigines toegang tot hun eigen lonen of bankrekeningen zonder toestemming, en ze mogen geen van de duurdere artikelen kopen zonder toestemming (bijv. een transistorradio), Aborigines kunnen geen advertenties plaatsen of pamfletten verspreiden zonder toestemming en kunnen niet eens elektrische apparaten gebruiken behalve een waterboiler, elektrische radio, strijkijzer of scheerapparaat zonder toestemming. Ondertussen mag de directeur elk huis in het reservaat binnengaan en

THOSE BLACKS
WOULDN'T KNOW
A CIVILISATION
IF IT RAN OVER THEM

mag een mijnbouwonderneming toestemming geven een reservaat te betreden en er mijnen te graven!

In een reservaat in de buurt van Brisbane is dit alles van toepassing, daarenboven worden Aborigines nog steeds gecontroleerd door een permissiesysteem voor toegang in het reservaat (pasjeswet), blanke administrateurs kunnen bezoeken van advocaten weigeren of als ze al zo gul genoeg zijn om zo'n bezoek toe te staan, staan ze geen privacy toe tussen cliënt en rechtsadviseur. enz. enz.

En nu moet je jezelf voorstellen als een Aborigine op zo'n 'reservaat': geen enkel recht of vrijheid, gestraft als een misdadiger en nauwelijks enige macht omje te organiseren. Luisterend naar je elektrische radiootje... "Ik heb de Bicentenary Bluu-ues".

Of niet als een Aborigine die in een reservaat woont maar aan de rand van een plattelandstad, misschien in een kamp, zonder water, elektriciteit of plee, of in een "wiltja, een schuurtje, een hardboardafdak, of onder een golfblikken beschutting, of in een autowrak" (die volgens het ministerie voor Aborigine-zaken allemaal vallen onder 'geïmproviseerde huisvesting', dus daarom ook niet onder de noemer 'dakloos' worden ingedeeld. Het

lijkt er op dat de regering gelooft dat alleen Aborigines die onder bruggen slapen of onder de blote hemel écht dakloos zijn.

Als je geeuwt en je uitrekt terwijl je wakker wordt op de achterbank van je 1964 Holden wrak (je moeder en je zusje op de voorbank zijn al wakker en hebben de 'ontbijtshow' op de radio al aan staan) ben je fris en klaar voor een nieuwe dag. Zelfs als je de middelbare school hebt afgemaakt (en dan ben je een van de weinige gelukkigen) dan ben je allerwaarschijnlijkst toch 'werkloos' zoals trouwens de meeste mensen die je kent. Je tweejarige broertje heeft last van ondervoeding, zoals dat ook het geval is met meer dan een derde van z'n maatjes. Op die leeftijd hebben de meesten een hersenbeschadiging. Meer dan de helft van z'n vriendjes en vriendinnetjes heeft bloedarmoede en zo'n 60% heeft parasietinfectie in de darmen. Hij heeft vier keer zoveel kans om tijdens zijn kindertijd dood te gaan dan een van die witte kinderen aan het

andere eind van de straat. Je jonge zusje, die 10 is, heeft trachoma (een ooginfectie) wat waarschijnlijk zal betekenen dat zij én 80% van haar leeftijdgenoten gedeeltelijk of helemaal blind zal worden. Aborigines hebben hoogste percentage van blindheid in de hele wereld. Zelf heb je een goeie kans op suikerziekte of lepra en je mag verwachten dat je 20 jaar eerder doodgaat dan je witte klasgenoten.

De meeste ziekten waaraan de Aborigines aan lijden hebben hun oorzaak in sociale omstandigheden, ze kunnen voorkomen worden. De oorzaken van de slechte gezondheidstoestand onder Aborigines zijn politiek i.p.v. medies: systematische verwaarlozing, venijnige diskriminatie, overbezette huisvesting zonder sanitaire voorzieningen, slecht eten, een gedwongen verandering van een relatief gezond buitenleven naar eentje die de slechtste aspecten van Australië leven met zich meebrengt (inklusief het kopen van het goedkoopste en slechtste blankenvoedsel zoals witte suiker, wit meel, wit brood, thee en limonadeblikjes). Allemaal dingen die leiden tot een verlies van respect en doel in het leven. Verdreven van een rijk zelfvoorzienende manier van leven, worden Aborigines nu gedwongen tot een leven van slechtgevoede extra's, wonend naast een volgevreten, verspiltzieke witte maatschappij. In West-Australië maakt het Aboriginal Medies Centrum in 1977 bekend dat de kindersterfte onder de Aborigines in die staat zes keer hoger was dan onder blanken. En dat terwijl het ministerie voor Aboriginalzaken 16, 6 miljoen ongebruikte dollars terugstuurde naar het ministerie van financiën!

BLACK DEATHS

Je hebt je net in de beek gewassen, bemerkte meer zeepsop in het water dan gewoonlijk en konkludeerde dat het 'maandagwasdag' is (jij woont natuurlijk stroomafwaarts van de stad). Het is al heel warm, je hebt niet zo veel anders te doen dus je besluit om naar de kroeg te gaan en te kijken wie daar zo al is en om een paar biertjes te nemen. Het hele gezelschap is daar en tegen de tijd dat het donker wordt ben je al op weg om aardig dronken te worden. Je besluit om vroeg naar huis te gaan, en wordt gearresteerd als je wankelend langs de weg loopt. Je vertelt de smeris dat je alleen rustig naar huis gaat en of ze je niet alleen kunnen laten? Ze worden vervelend en eentje slaat je een paar keer in het gezicht. De volgende dag kom je er achter dat ze je behalve de aanklacht wegens dronkenschap ook nog verzet tegen arrestatie ten laste leggen. Er is geen rechtshulp voor Aborigines in deze stad, dus besluit

je schuld te bekennen en hoop je verder maar het beste.

Maar je gaat het beste niet krijgen, want je bent zwart en hebt 34 keer zoveel kans om de bak in te draaien wegens dronkenschap dan een witte. En als je ook nog eens in de staat Zuid-Australië, Victoria of West-Australië woont en ook nog eens een vrouw bent dan zou het je opvallen dat 64% van alle vrouwelijke gevangenen die bij je opgesloten zitten Aborigines zijn (hoewel Aborigines 1 of 2% van bevolking in deze staten uitmaken). En van welke sexe je ook bent, de kans op het plotselinge "zelfmoord" plegen is vrij groot, hoewel zelfmoord volkomen vreemd is in je traditionele Aboriginal-kultuur.

Sinds 1982 zijn meer dan 100 Aborigines omgekomen in politiecellen, waarvan 20 in 1987. Onder druk van de mars van Sydney naar Long Bay Jail, 14 km van de stad, op 10 oktober '87 en de verslaaggeving hierover in de media, was de Australische regering uiteindelijk genoodzaakt de Muirhead Onderzoekskommissie in te stellen om al deze "zelfmoorden" te onderzoeken (!). Deze zal in Adelaide op 27 januari beginnen met het horen van getuigenissen. Velen beweren dat er niet genoeg Aborigines bijde onderzoeken betrokken zijn en dat het een koninklijke commissie zou moeten zijn met bevoegdheden om getuigen te verplichten bewijs(materiaal) te geven, wat een gewone onderzoekskommissie niet kan.

Wanneer racistische politie, gevangenisbewaarders of andere bendes op Aborigines inslaan, dan weten zij dat ze dat in een maatschappij doen die deze daden niet alleen tolereert en ondersteunt, maar in feite berust op de dreiging en het gebruik van

zulk geweld om zichzelf en het koloniale stelsel in stand te houden. Er zijn talrijke racistische groepen (zoals de Ku Klux Klan, de League of Rights, de Society for the Prevention of Niggers Getting Everything, de Rights for Whites Group, etc.) die toegestaan worden de Aborigines te terroriseren. Racisties

geweld tegen Aborigines vindt iedere dag plaats. Al de niet-Aborigines en de overheid van Australië zijn direkt verantwoordelijk voor het creëren en in stand houden van een klimaat waarin er racistiese aanvallen en geweld voorkomen. Zij doen dit door het passief aksepteren van racistiese media en racistiese campagnes en het niet optreden tegen aanvallen op Aboriginal organisaties en individuen. Het leed en de langzame dood veroorzaakt door armoede en machteloosheid zijn net zo gewelddadig en wreed als de meer aandacht trekkende Aboriginaldoden in gevangenissen en politiecellen of door racistiese individuen en groepen.

Als je niet plotseling zelfmoord pleegt ben je nog steeds onderworpen aan de praktijken van 'Aboriginal Bashing' (= rammelen) van sommige van de "nasty sections" (nare delen) van de politie. Veel geluk.

ORGANIZING

Het draait er op uit dat je slechts twee maanden cel krijgt en je bent heel blij dat je dat "land rights now" pamflet wat je in de kroeg aan het lezen was niet bij je had toen je opgepakt werd. Als je vrij komt is het het droge seizoen en de wegen zijn goed, dus je besluit samen met wat vriend(inn)en de stad uit te gaan voor een tijdje en een paar honderd kilometer noordelijk te rijden naar het Pitjantjatjara gebied om familie op te zoeken. En daar kom je voor het eerst politiek actieve Aborigines tegen die in een Land Council werken.

De afgelopen 20 jaar kende een opmerkelijke politieke en kulturele opleving door Aboriginal Australiërs. Toen de witte regering doorkreeg dat de Aborigines niet aan het uitsterven waren hebben ze een beleid van 'assimilatie' in de 50-er jaren ingevoerd, wat inhield dat de Aborigines een proces van verwesterlijking doorgingen totdat ze hun Aboriginal-identiteit zouden verliezen. Maar de (veer)kracht van de Aboriginal-kultuur maakte assimilatie onhaalbaar. In de 60-er jaren uiteindelijk werden, gebaseerd op erkenning van de waarden van de Aboriginal-kultuur en het recht op het behouden van hun talen, gebruiken en eigen gemeenschappen, diskriminerende wetsbepalingen door het federale gezag geschrapt.

Aborigines hebben het initiatief genomen tot het eisen van politieke en economiese veranderingen die hun zouden toestaan om als gelijke burgers te leven en als een volk met een eigen identiteit te worden beschouwd. De afgelopen 200 jaar zijn geen jaren geweest van passieve overwinning - onder het geweld, de degradatie en het vuil wat ze over zich heen hebben gekregen hebben de Aborigines nooit hun eigen traditie en gemeenschappelijke levensstijl helemaal verloren en zijn nog steeds sterk verbonden met het land. Ze eisen nu als gerechtdoening erkenning en begrip voor zichzelf en hun kultuur aan de witte Australiërs, kompensatie voor geleden leed en onmiddellijke positieve veranderingen om hun eigen toekomst te bepalen.

Het sleutelwoord in de Zwarte strijd is "zelfbeschikking". Omdat de Aboriginal-kultuur een gemeenschappelijke en geen individuele levensstijl is deze gemeenschapszin de basis voor het Zwarte aktivisme geworden. Dit betekent toegang tot het land, economiese onafhankelijkheid, handhaving van Aboriginal-kultuur en ontwikkeling van een sterke Aboriginal-identiteit.

De Aborigines hebben een eigen vlag ingevoerd, als een symbool voor hun Zwarte vrijheidsbeweging en zien het inwilligen van Land Rights als hun basis-eis. In 1972 hebben ze de Aboriginal Ambassade opgezet (een tent vlak buiten het parlementshuis in Canberra) om de Aboriginal isolatie in hun eigen land te laten zien. Meer dan eens werden ze weggeslagen door de politie. In 1979 werd een nieuwe Aboriginal Ambassade opgezet in Canberra, die het National Aboriginal Liberation Front vertegenwoordigde, deze keer op Capital Hill.

GRASS ROOTS (basis groepen)

Land Councils (raden) zijn in verschillende gebieden opgericht om de plaatselijke Aborigines te vertegenwoordigen en om plaatselijke activiteiten te coördineren. Ondanks obstakels zoals weinig geld, weinig of slechte publiciteit in de media en communicatie problemen door de grote afstanden en de extreme weersomstandigheden (het natte seizoen kan gemeenschappen maandenlang van elkaar afsnijden) zijn Aborigines steeds beter georganiseerd geworden.

Omdat niet één enkele Aboriginal-organisatie alle activiteiten kan coördineren heeft dit op zijn/haar beurt ertoe geleid dat basisgroepen en de verscheidene Land Councils democraties en flexibel opereren en zich snel rond specifieke strijdpunten kunnen organiseren. Voor Aborigines zijn politieke strijd en kulturele opleving onafscheidelijke elementen in de herontdekking van hun kracht als een volk.

SURVIVAL POLITIEK = LAND RIGHTS

Land Rights betekent economische en sociale zelfstandigheid voor Aborigines. Deze rechten zouden onvervreembaar en voor altijd moeten gelden, gecontroleerd door verantwoordelijke Aboriginal instanties (land councils). Land Rights houden verandering van eigendomsrechten in. De aanspraak op land is gebaseerd op 4 hoofdpunten:

- het land waar de Aborigines traditioneel altijd gewoond hebben en nu nog steeds wonen
- reservaten waar de Aborigines door de kolonisatie naartoe gedreven zijn door witte autoriteiten, en waarover ze nu zelf willen beschikken
- op basis van behoefte (wat veel bureaucratiese (onder)handelingen inhoudt)
- die gevallen dat het land niet teruggegeven kan worden eisen Aborigines compensatie voor gestolen land en geleden leed

Dit laatste betekent de verplichting van "pay-the-rent" op door witten bezet land (en geven het feit dat voorafgaand aan

de Europese invasie de Aborigines al het land bewoonden, is dit de meest controversiële eis). De Aborigines voelen dat zo'n compensatie een lage prijs is voor het hele Australische kontinent dat van hun is afgenomen na meer dan 60.000 jaar bewoning.

MINING

De grootste bedreiging voor Aboriginal zelfstandigheid zijn de mijnbouwmaatschappijen samen met conservatieve overheden. Australië is een natie rijk aan mineralen waarvan de meeste op of nabij Aboriginal land gevonden worden (het "waardeloze" en "onvruchtbare" land waar de Aborigines naar toe gedreven waren en waarin hebzuchtige Europeanen vroeger geen interesse hadden). Voor de Aborigines is duidelijk dat complete controle over mijnbouw een integraal onderdeel is van elk Land Rights wetgeving.

Mijnbouwondernemingen gebruiken verwoestende strip-mining technieken (dag-bouw) om het uranium, bauxiet, lood, zink en koper-erts bloot te leggen.

HISTORY REPEATS ITSELF

De Brits/Nederlandse onderneming SHELL had via BILLITON, een 100% dochteronderneming, een geschreven overeenkomst dat zij geen bauxiet zouden winnen in het Aboriginal-reservaat bij Auru-kun zonder eerst te onderhandelen met de presbyteriaanse missionarissen, de Aboriginal inwoners en de traditionele stamraden. De Labour-regering (= PvdA) onder Whitlam was tegen het delven van Australische grondstoffen door consortia die voor 100% in buitenlandse handen waren, en

had beloofd de stamgebieden te beschermen.

Binnen 2 weken na de val van de Whitlam-regering in november 1975 trok SHELL binnen, de Aboriginal protesten negerend. Het sloot toen een contract af met de Queensland-regering tot het jaar 2038. De Aboriginal-gemeenschap krijgt geen enkele compensatie voor de verwoesting van hun land. Het consortium kreeg alle rechten voor het delven van calcium uit koraalriffen, het delven van kolen en flourine, de controle over de bedrijfsstad en winkels, de bouw en beheer van een haven, de controle over gebieden waar Aborigines kunnen jagen en vee weiden en vrijheid in de keus van de lokatie van bedrijfsstad.

Als huurprijs betaalt SHELL 12 dollar per vierkante kilometer en moet ze een vergoeding betalen tot 1 dollar per ton en 3% netto winst aan de Government Department of Aboriginal Advancement (sic). Hiervoor kreeg SHELL voor \$14 miljard aan mineralen. Bovendien kreeg dit bedrijf in het contract een belastingvoordeel "ter aanmoediging en assistentie van het bedrijf". Dit is slechts een voorbeeld van de Nederlandse arrogantie en het neokolonialisme 380 jaar later, en typies voor het gedrag van transnationale bedrijven in Australië.

What's there to celebrate???

Australië heeft niets te vieren in 1988. Naast de gepoogde uitroeiing van de aborigines en de misdaden tegen de mensen- en burgerrechten van de aborigines is de algehele situatie in Australië ook niet om trots op te zijn. De meeste deelstaten hebben wetten die discriminatie op grond van ras, huidskleur of sexe verbieden. Uitzonderingen zijn West-Australië en Queensland.

En als je in het begin van dit artikel jezelf als een pot had voorgesteld, en ook nog wonend in Brisbane, sinds er een nieuwe wet is aangenomen in Queensland in de zomer van 1987, kun je opgepakt en in de gevangenis gegooid worden voor je 'sexuele misdaden'!!

Queensland lijkt steeds meer terug te vallen in verouderde wetten die de burgerrechten van mensen aantasten. Eind 1987 zag de premier van deze staat zich gedwongen af te treden nadat een koninklijke onderzoekskommissie hem en zijn National Party en de politiemacht publiekelijk beschuldigde van grote fouten en corruptie. Veel van Queensland's discriminerende wetten zijn in feite illegaal onder de federale wetgeving -maar de apatische federale regering onderneemt weinig echte stappen om hier iets tegen te doen, op haar beste moment mopelt zij wat klachten.

Misschien viert Australië haar grote economische successen.....

er zijn meer dan 1.000.000 geregi-
streerde werklozen, met een
jeugdwerkloosheid met meer dan
20% of misschien geven ze een
voor de 40.000 daklozen en daar-
naast voor de 700.000 die hun
huur of hypotheek niet kunnen
betalen?

hoe verhoudt het vlotte twee-
eeuwige thema 'samen leven',
zich tegenover deze mensen, men-
sen die problemen hebben über-
haupt met leven laat staan met
samen leven. En als 'samenleven'
het doel is, waarom geeft de
australiese regering dan zoveel
geld uit aan oorlog, aan het
onderhouden vande VS-basis in
Australië en aan het opgraven
van stoffen net zo schadelijk als
uranium?

Voor het "nationale belang" kort
de regering haar uitgaven aan
kinderverzorging, onderwijs en
uitkeringen van jongeren etc.
Een maatschappij die alleen de
rijken en de machtigen dient, is
er geen die een dergelijke viering
rechtvaardigd. De 'twee-eeuwige'
vuurwerkshows, tentoonstellingen,
boom-plant-ceremonies kunnen toch
het echte australië niet verbergen.
De huidige minister van Aboriginal
zaken Garry Hand boycot de festi-
viteiten. Premier Bop Hawke **die
overgens erg op Lubbers lijkt,
misschien klonen ze ze vandaag
de dag**-'respekteert' deze beslis-
sing van Hand en geeft de histo-
riese en nog steeds voortzettende
onrechtvaardighede
onrechtvaardighede

onrechtvaardigheden die de aborigi-
nes worden aangedaan, toe Er be-
staat geen twijfel over dat wij der-
gelijke opmerkingen over de 'on-
gelukkige situatie' van de abo-
rignes het komende jaar nog meer
zullen horen.

De indruk die deze politieke state-
ments geven is dat de onrecht-
vaardigheden en de huidige ras-
sen discriminatie die de abori-
gines werden en worden aangedaan,
"ongelukkig" zijn, misschien zelfs
beschamend, maar dat er helaas
niet veel aan gedaan kan worden.
Maar aborigines en niet-aborigines
die solidair met de strijd van
Aborigines zijn, eisen:

-**Recht op land** nu wat o.a. be-
tekent: teruggave van land om
vrijelijk te bezitten en een ver-
plichting om huur te betalen
voor land dat de witten bezet
hebben.

-dat de australiese regering de
Aboriginal souvereiniteit erkent
en deze ook vastlegt in een
internationaal verdrag met de
Aborigines, i.p.v. 't symbolie-
se verdrag dat de regering nu
vastgesteld heeft.

-dat de australiese regering
het zelfbeschikkingsrecht van
de Aborigines erkent.

-dat het geld, beschikbaar ge-
steld voor de viering van het
"tweehonderdjarig bestaan" van
Australië wordt gebruikt om
niet-Aborigines te informeren
over de **echte geschiedenis** van
Australië

-én voor een brede campagne
tegen racisme en tegen de poli-
tieke, sociale en economiese
apartheid in Australië.

-een uitgebreide, publieke ko-
ninklijke onderzoekskommissie
m.b.t. de overleden zwarten in
gevangenschap, waarbij Abori-
gines op veel grotere schaal
betrokken zijn en dat leidt tot
de veroordeling van degenen die
voor de moorden verantwoorde-
lijk zijn.

-dat de australiese regering
haar uitgaven verhoogd, zodat
iedereen krijgt wat haar/zijn
recht is, voor wat betreft ge-
zondheid, huisvesting, onderwijs
werk, rechtshulp ~~xxxxxxx~~ daarbij
werk, rechtshulp en daarbij dat
de gelden direkt naar de pro-
jekten gaat i.p.v. de door witten
gedomineerde bureaucratieën.

The Dutch connection

**Zo, stel je voor, je bent terug
in Nederland en je leest dit
(dat is niet moeilijk om je voor
te stellen). Je wist niet dat 't
zo erg was in Australië, hoe-
wel je nichtje Marijke, toen ze
terug kwam van een vakantie
daar, klaagde dat ze steeds
"lekker stuk" genoemd werd en
nergens kon lopen zonder aan-
gerand te worden door bierbui-
kige australiese machoos.
Ze had een paar Aborigines ge-
zien in de voorsteden, met hun
beddegoed onder hun arm, maar
ze had gedacht dat dat "slechts
dronkaards" waren. En misschien
vraag je je af wat Nederland
te maken heeft met dat omge-
draaide land helemaal beneden
aan de wereld?**

Ook de Nederlandse regering in-
vesteert geld in de viering van
het "twee-eeuwig bestaan" van
Australië. Nederland zal verte-
genwoordigd zijn in Australië
door een heel stel artiesten en
Trix en Claus gaan op staats-
bezoek in oktober, plus 4 sche-
pen van de nederlandse konink-
lijke marine. In Holland worden
tentoonstellingen gehouden, er
wordt een boek gedistribueerd
over Australië in alle scholen,
er komen films en culturele
happenings over Australië,
meest gesponsord door het
ministerie van buitenlandse
zaken. De Bijenkorf laat deze

kans ook niet schieten, zij
heeft een Australië-maand in
februari.

Aborigines zullen dit hele jaar
extra actief zijn en doen een
beroep op landen om Australië's
racistische behandeling
van Aborigines te veroordelen.
Zij zullen ook om een finan-
ciële bijdrage vragen om
Aboriginal-ambassades op te
zetten en te onderhouden in
de te benaderen landen.

Aborigines zien internationale
steun als onmisbaar in hun
strijd, zeker in dit jaar ter-
wijl er zo veel internationale
aandacht is voor hun land.
De protesten in Nederland be-
ginnen **26 januari, op Inva-
sion Day** met een picket bij
de **Australiese Ambassade,
Koninginnengracht 23, Den
Haag**. Het begint om **13.30 uur**,
in solidariteit met de Lange
Mars van Aborigines dwars
door Australië en massa-demon-
straties in Melbourne en
Sydney, die dezelfde dag ge-
houden worden.

Er zullen video's en films ter
informatie vertoond worden op
verschillende plaatsen in
Holland en daarnaast zullen
er benefieten georganiseerd
worden om geld bij elkaar te
krijgen, om later dit jaar
Aboriginal sprekersters uit te
nodigen.

Voor meer informatie kun je
kontakt opnemen met Aborigines
Solidariteits Campagne '88:
Postbus 4098, 1009 AB A'dam
Holland, tel. 020-938625.
Giro 4057800 o.v.v. ABSOC

(oh, oh er staat een gironr.
bij) Voor 't geval dat je
misschien toch niet naar
Australië gaat dit jaar en wat
geld over hebt.

ABSOC '88

SLUIPENDE INTERVENTIE

Nederlandse betrokkenheid bij kontrarevolutie in Midden-Amerika

Vorige maand kwam een zeer interessant boekwerk uit met als onderwerp het netwerk van nederlandse betrokkenheid bij de steun aan de midden-amerikaanse kontra-revolutie. Een goede aanzet tot verder onderzoek en activiteiten om nederlandse (extreem)rechtse groeperingen de wind uit de zeilen te nemen. Zèer de moeite van het lezen waard: het zou de inhoud van het boek tekort doen om te mogen een beschrijving te geven van dit onderzoekswerk. Daarom nemen we nu in het kleintje de inleiding over met het dringende advies aan eenieder om van het hele boek kennis te nemen (14 gulden 50 bij Den Duvel).

'Nicaragua Libre' noemen de Nicaraguanen hun land sinds de overwinning van 19 juli 1979 op diktator Somoza en zijn nationale garde. In het vrije Nicaragua werd direkt een alfabetiseringscampagne gestart, want een vrij volk moet toch zeker kunnen lezen en schrijven. En de gezondheidszorg werd op poten gezet, omdat een vrij volk daar recht op heeft. Maar het mooie verhaal werd, zoals dat zo vaak met mooie verhalen gebeurt, onderbroken door de komst van een draak. Na de revolutie begonnen de Verenigde Staten, geholpen door bevriende fascistiese regimes in latijns-Amerika met het opbouwen van een offensief om de nicaraguaanse bevrijding te saboteren. Om het land weer terug bij af en in het gareel van dagelijkse onderdrukking en uitbuiting te krijgen. En nu, na acht jaar revolutie, zien we dat de sociale ontwikkeling waar hard aan gewerkt is, het bloedige litteken draagt van acht jaar oorlog voeren tegen de Contra-legers. Tegelijkertijd werden de andere midden-amerikaanse landen waar het verzet in begin '80 stormachtig terrein won onder handen genomen. Guatemala werd omgevormd tot één groot 'modeldorp'. El Salvador zodanig met geld en militaire steun gestut dat het verzet teruggedrongen kon worden en Honduras omgebouwd tot een grote VS-kazerne. In dit boek vind je ten eerste hoofdstukken die de situatie in Midden-Amerika belichten: Een beschouwing van de ontwikkelingen van het Esquipulas II plan. Een overzicht van de

geschiedenis van de Contra. Een beschrijving van de militaire strategie van Reagan, de Low Intensity Conflict-strategie, met de Filipijnen als voorbeeld van dezelfde strategie aan de andere kant van de wereld. En een beschrijving van een geplande propagandacampagne van de CIA en de Contra in Europa.

In het tweede deel lees je over talloze groepen die tot nu toe een rol hebben gespeeld

in dit hele anti-linkse offensief. Ze variëren van religieuze organisaties die het christendom daar bedreigd (willen) zien, tot lobby-klubs die het de sandinisten onmogelijk willen maken en anti-kommunistiese organisaties die de Contra met geld of propaganda ondersteunen. De legitimerende en stimulerende rol die de christendemokraten internationaal spelen ten aanzien van de zogenaamde nieuwe democratieën in Midden-Amerika, vormt een verhaal apart. We hebben zoveel mogelijk geprobeerd uit te zoeken in hoeverre de nederlandse tak van de betreffende organisaties medeplichtig is. We hebben ons bewust niet beperkt tot die organisaties die daadwerkelijk de Contra ondersteunen. Ook brede partijen als CDA mochten zich op onze aandacht verheugen, daar bijvoorbeeld hun stelselmatische anti-sandinistiese propaganda een belangrijk onderdeel is van het proces dat links in Midden-Amerika de nek omdraait. Behalve de Christendemokratie (internationaal en in nederland) gaan de hoofdstukken over Sociaal demokraten, vakbonden (CLAT en CNV), talloze Evangeliese en RK-organisaties, extreemrechtse organisaties als WACL, OSL en Résistance

International, multinationals, de Moon-sekte en de NATO. Er is niets nieuws onder de zon. In elk land waar zich structurele veranderingen voor (dreigen te) doen, stellen reaktionaire krachten met aan de kop de VS hun inzet en kapitaal beschikbaar om deze te dwarsbomen. Of het nu de Cubaanse revolutie is, die in Angola en nu in Nicaragua. Midden-Amerika is geen geval op zich, dat beseffen we ook. Op het zelfde moment spelen zich vergelijkbare tafereelen af in heel de wereld, van de Filippijnen tot Zuidelijk Afrika. Het schandaal rond Irangate toont nu aan ieder die het maar horen wil welke enorme machten achter deze reactie zitten. Hoe regeringen, militaire apparaten, inlichtingendiensten, multinationals, lobby-organisaties, politieke partijen, bepaalde kerken en massamedia, dezelfde organisaties die ons het leven onmogelijk maken, zich inzetten om een klein bevrijd land uit te bloeden. En ook in Europa en Nederland blijken al deze sectoren bij deze waanzin betrokken te zijn. Was het allang duidelijk dat de regeringen hier de VS niet af wensten te vallen en gingen er zelfs binnen de Socialistische Internationale stemmen op om de Contra te ondersteunen, nu lijkt de ontwikkeling in een stroomversnelling te zijn gekomen. Men staat elkaar te verdringen om te verklaren dat Nicaragua 'totalitair' is geworden, dat het hoog tijd wordt voor onderhandelingen met de Contra; Duarte wordt hier met trompetgeschal binnengehaald. Maar we zijn ons ook bewust dat overal op de wereld de solidariteit met Nicaragua massaal aanwezig is. Dat voor alle latijns-amerikaanse landen en de rest van de wereld Nicaragua een onmisbaar hoopgevende inspiratie van bevrijding en onafhankelijkheid is. Ook vanuit Nederland wordt de Nicaraguaanse revolutie en de strijd in andere landen in Midden-Amerika op allerlei manieren ondersteund. Er wordt geld ingezameld, mensen gaan in Nicaragua werken etc. Maar de overwinning in die landen is voor een groot deel afhankelijk van de mate waarin de Contra en regimes aan legitimiteit winnen en de ruimte die hun financiers en propagandisten hebben om hun werk te kunnen doen. Daarom is het voor ons belangrijk om een vuist te maken tegen dergelijke tendensen, om naast ondersteuning van het revolutionaire proces daar, ook hier politiek actie te voeren. Laten we er voor zorgen dat CDA en VVD niet zomaar alles over Nicaragua of 'jonge democratie' kunnen uitkramen. Houdt de talloze kontra-revolutionaire klups die Nederland telt in de gaten en laten we ze terugdringen in de rol van bizarre maatschappelijke bijverschijnselen en zodra hun activiteiten dat nivo ontstijgen, ze door gerichte acties onmogelijk maken. Ook nederlandse multi's of het leger die kort aan bod komen, verdienen de nodige aandacht, spaar ze niet! Organiseer info-avonden, demonstraties, bezettingen, discussies en ekskursies; verricht onderzoek; maak spandoeken en affiesjes. We zullen de wortels hier die verantwoordelijk zijn voor de onderdrukking en uitbuiting daar van hun voedingsbodem ontdoen. Laten we de SLUIPENDE INTERVENTIE, waar de Contra Hollandesa zo goed in is, stoppen. Want er zijn grenzen aan ons geduld.

Werkgroep ContraHollandesa, per adres Ultimatum: Houtkopersburgwal 15, 1011 LL, A'dam.

Er zit een nare bijsmaak aan de melk van Albert Heyn

Diskriminatie. Mensen als minder behandelen. Omdat ze er anders uitzien. Omdat ze een ander paspoort hebben. Racisme. Een smerige gewoonte. Toch gebeurt het. Nu weer bij het distributiecentrum van de Melkunie in Amsterdam. Ook de melk in deze winkel komt daar vandaan. Dat distributiecentrum heeft een ondernemingsraad. Ihammanen zat daarin namens het personeel. Zat. Want de direktie heeft hem op staande voet ontslagen. Ihammanen heeft zich altijd voor de belangen van de werknemers ingezet. En dat is wel nodig. Want de werkomstandigheden zijn slecht. In de hal is geen verwarming, ook niet als het vriest. Warme kleding van het bedrijf krijgen de mensen niet. Hun loon is bevroren. En ze worden bovendien gepest. Minstens elf gevallen van diskriminatie zijn er de afgelopen tijd geweest. Dat is de konklusie van een onderzoek van de voedingsbond FNV. Meestal was een en dezelfde ploegbaas de schuldige. Die man is nu met verlof gestuurd. Maar vlak daarvoor flikte hij zijn laatste geintje. Door die ploegbaas zit Ihammanen nu thuis. De ploegbaas haalt die dag Ihammanen het bloed onder de nagels vandaan. Laat hem elk half uur ander werk doen. Ihammanen pikt dit niet. Wil naar de bedrijfsleider. Hij wil tekst en uitleg vragen. "Werkweigering", roept de ploegbaas. "Je bent op staande voet ontslagen." De direktie steunt dit ontslag. ondanks een staking van het personeel. De direktie heeft veel mooie woorden. Ze wil de communicatie verbeteren, zegt ze. Dat is niet genoeg, zeggen ook de vakbond en het steunkomitee. De direktie is volledig verantwoordelijk voor de onsmakelijke toestanden op haar bedrijf. Ze is volledig verantwoordelijk voor het ontslag van Ihammanen. Daarom moet ze dat ontslag intrekken. Er zit een nare bijsmaak aan de melk van Albert Heyn. De vieze smaak van diskriminatie. Die smaak blijft eraan zitten. Tot Melkunie het ontslag intrekt. Steun de eis van de werknemers. Zet uw handtekening. Help mee handtekeningen verzamelen. Verspreid deze verklaring in bedrijf, buurt of instelling. Laat Melkunie zien dat wat u betreft diskriminatie niet kan. Amsterdammers, laat de mensen bij melkunie niet in de kou staan!

Komitee voor steun aan de arbeiders bij Melkunie
Postbus 55588
1007 NB Amsterdam
tel 640445 (KMAN) of 769372 (SAP)

HOMOSEXUALITEIT = STRAFBAAR!!!

Groot-Brittannië stelt homosexualiteit strafbaar.

Je gelooft je oren niet als je het hoort. In Engeland is men op dit moment in de laatste fase van het aannemen van een anti Homowet die in het kort gezegd erop neer komt dat homosexualiteit strafbaar is. De wet berust op 3 pijlers:

1. lokaal overheden moeten verbieden dat: materiaal over homosexualiteit verspreid of uitgedragen wordt,
2. voorlichting op scholen over homosexualiteit wordt gegeven,
3. geld gegeven wordt aan organisaties die homosexualiteit in hun vaandel hebben en de emancipatie daarvan.

Als deze wet erdoor komt, betekent dit dat de rechter moet gaan beslissen in hoeverre en wanneer er sprake is van het uitdragen/publiceren van homosexualiteit waarover dan weer jurisprudentie kan ontstaan. Dit betekent dat niemand meer op een behoorlijke wijze informatie kan krijgen over homosexualiteit. Hulpverlening aan homo's wordt afgeschaft. Op scholen kan niet meer over homosexualiteit gesproken worden. Vergunningen van homobars & ontmoetingsplaatsen zullen worden ingetrokken, waardoor homoseksuelen weer gedwongen zullen worden om zich, zoals eeuwen geleden, verborgen te houden.

Gruwelijk!

De tekst van deze wet was vorig jaar al ingediend, maar werd toen afgewezen, omdat zij "vatbaar was voor verkeerde interpretatie". In 't echt was het omdat de verkiezingen voor de deur stonden en niemand kiezers wilde verliezen op deze wet. Vandaar dat die nu met grote vaart door de conservatieve regering is doorgevoerd.

Tijdens de stemming over de wet op 8 december j.l. is de labourpartij opgestapt. Niet omdat ze de wet te belachelijk en discriminerend vonden, maar omdat ze bang waren om, wanneer zij een negatief oordeel zouden vellen over de wet, ze kiezers zouden verliezen! Smerige hypocrisie dus!

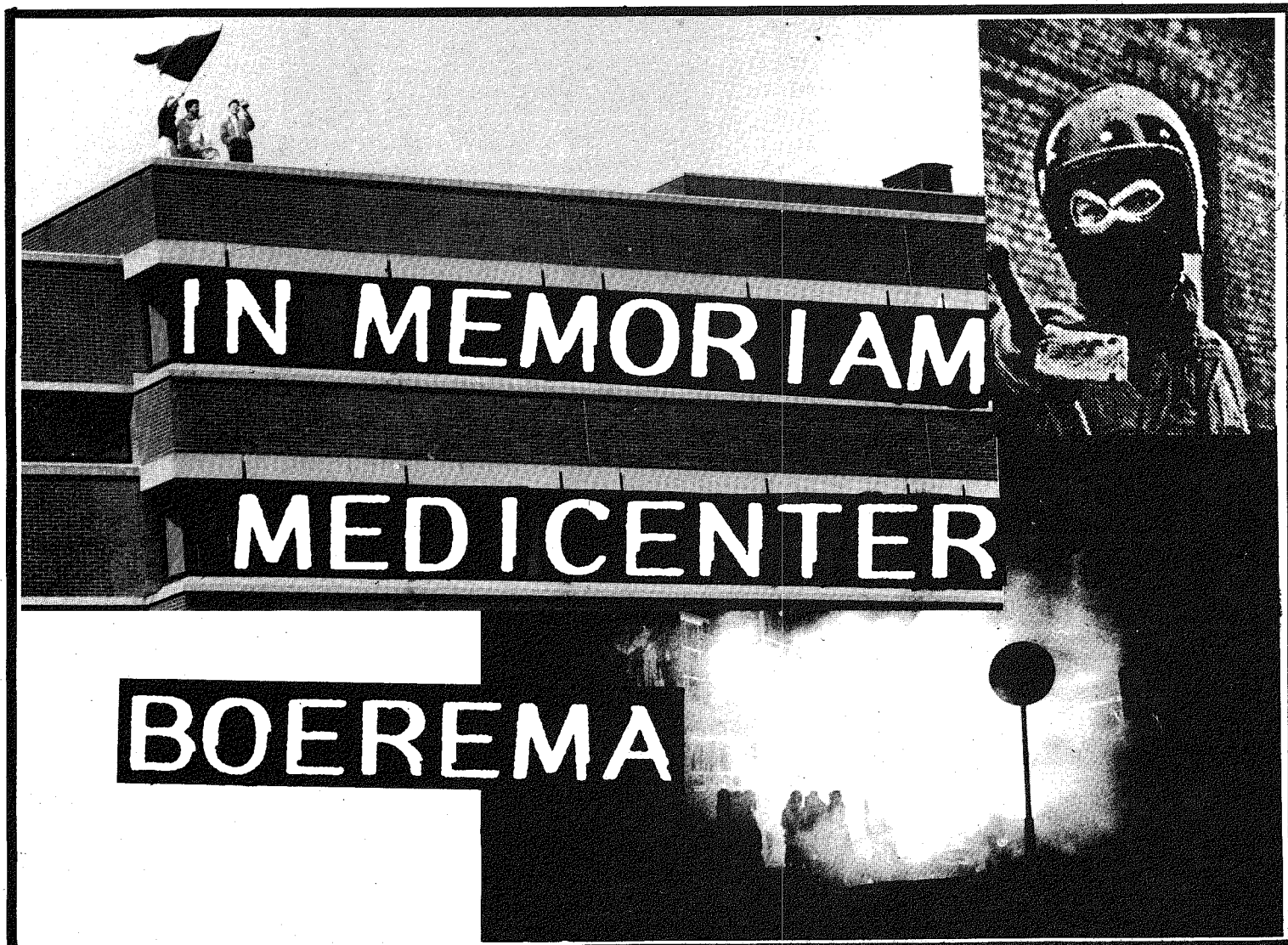
In Engeland is de situatie sowieso al slecht voor homoseksuelen. Homoorganisaties zijn er daar al toe overgegaan om mensen een kaartje te geven, waarop je rechten staan voor het geval je wordt opgepakt. Dit gebeurt n.l. regelmatig, net als razzia's in homobars.

Afgelopen vrijdag is er bij de engelse ambassade een picket-line gevormd. Tevens is er een brief overhandigd aan de Engelse ambassadeur door het COC, waarin staat dat de Engelse regering zich achter de discriminatie van homoseksuelen schaaft. Verder heeft het COC brieven gestuurd naar Thatcher en Ridley, de "minister of environment" die verantwoordelijk zijn voor deze gore wet.

't Is trouwens jammer en stom dat Engelse homo-organisaties niet meteen hoog van de toren zijn gaan schreeuwen toen bekend werd dat deze wet serieus ging worden. Mensen van het COC hoorden het pas eind december, terwijl de wet toen door het Lagerhuis was aangenomen. 't COC hoopt ook Brinkman en v/d Broek te kunnen bewegen om hun afgrijzen over deze wet te gaan uitspreken.

Vandaag of morgen beslist het Hogerhuis hierover, als ook zij de wet aannemen, is over ± 2 maanden elke homoseksuelen zo goed als "vogelvrij" in "Groot"-Brittannië.

(uit Springstof nr. 350)

HET SCHIETEN BIJ DE "STARTBAHN"

VERKLARING VAN AUTONOMEN GOTTINGEN

AAN DE HEERSENDEN GEEN
DUIMBREED...

We hebben besloten, een pamflet over de gebeurtenissen bij de Startbahn te schrijven omdat we de discussie over de 'schoten' tot nu toe voor een deel ergerlijk vinden en de indruk hebben dat de meesten zich niet druk hebben gemaakt om authentieke informatie. Moraliserende discussies die hun kennis uit de mediahetez be-trekken vinden wij fout.

De Startbahn West van het Frankfurter vliegveld is een be-grip voor het militante verzet in de BRD. Tot dit begrip is ze ge-worden door een ontwikkeling die haar oorsprong in het eind van jaren 60 vindt. Toen begon zich, eerst op juridische weg, het ver-zet tegen de geplande uitbrei-ding van het Frankfurter vlieg-veld te formeren. Het verzet van voornamelijk de plaatselijke be-voiking en autonomen uit de gro-te steden in de omgeving werd als 'de coalitie van de lang- en grijscharigen' bekend.

Met de oprichting van het hut-tendorp in 1980 ter verhanding van de Startbahnbouw vond het Startbahnverzet zijn voorlopig hoogtepunt en werd tot een massale beweging. Een wezenlijke faktor van deze beweging was het feit dat verschillende poli-tieke beginselen en voorstelling-en naast elkaar konden bestaan en samenwerken.

Met de brute ontruiming van het huttdorp, die veel, voor een deel zwaar gewonde Start-bahntegenstanders opleverde, probeerde de staat het verzet te breken. Deze poging mislukte. Het verzet ging door. Zelfs de inwijding van de Startbahn kon daar niets aan veranderen. Van de eens massale beweging is welliswaar vandaag nog maar een deel overgebleven, toch vin-den iedere zondag de landelijk bekende zondagswandelingen naar de Startbahnmuur plaats. Boven-dien worden er ook permanent sabotageakties door kleine mili-tante groepjes gevoerd. Op bij-zondere data zoals bijv. de jaar-lijkse herdenkingsdag van de ontruiming van het huttdorp,

komt het elk jaar tot grotere akties.

2-11-1987

De nachtelijke demo's ter her-denking van de huttdorp-ont-ruiming moeten heel goed georga-niseerd zijn. Want de ruwheid de katten is bekend. Wat de or-ganisatie van de demo van dit jaar betreft, zo goed was ze nog nooit eerder. Ondanks het hef-tige katten-optreden konden er bijv. maar 2 of 3 mensen uit de demo opgepakt worden.

Op de schoten was niemand voorbereid. Eerst wist niemand van deze aktie. De meesten wa-ren al naar huis toen de kit met degrootscheepse opsporingsaktie begon. Door jarenlang gegevens te verzamelen hebben de katten een zeer omvangrijke databank van Startbahnmensen aangelegd. Dit gebruikten ze tegelijk met de grootscheepse opsporingsaktie. Er werden 50 tot 60 mensen gearres-teerd en er werden huizen door-zocht in Frankfurt en Wiesbaden. Het optreden van de kit was welliswaar van verschillende heftigheid maar in geen geval liefjes. Bij enkele huiszoekingen doorwroetten ze alleen maar de huizen, bij anderen sloegen ze daarbij ook alles kapot, zelfs tussenmuren werden in één geval kapotgeslagen. Bij deze huiszoe-kingen ging het de zwijnen er alleen om het wapen te vinden en mensen te arresteren.

Bij een van deze arrestaties werd het trommelvlies van een vrouw kapotgeslagen.

Op de politieburo's moesten de arrestantenes alles uittrekken op onderbroek en T-shirt na en ob-scene lichaamsvisitaties onder-gaan. Met op de rug gebodeide handen moesten ze dan of uren lang met hun voorhoofd tegen de muur staan of op britsen liggen, waarbij de kit de ramen opende en de gevangenen in de tocht kou liet lijden.

In de gevangenis zette de kit de mensen zwaar onder druk om ze tot verklaringen te dwingen: "Op zware verstoring van de openbare orde staat 10 jaar, dus zeg iets". Vrouwen werden be-dreigd dat ze verkracht zouden worden als ze niets zouden zeg-gen.

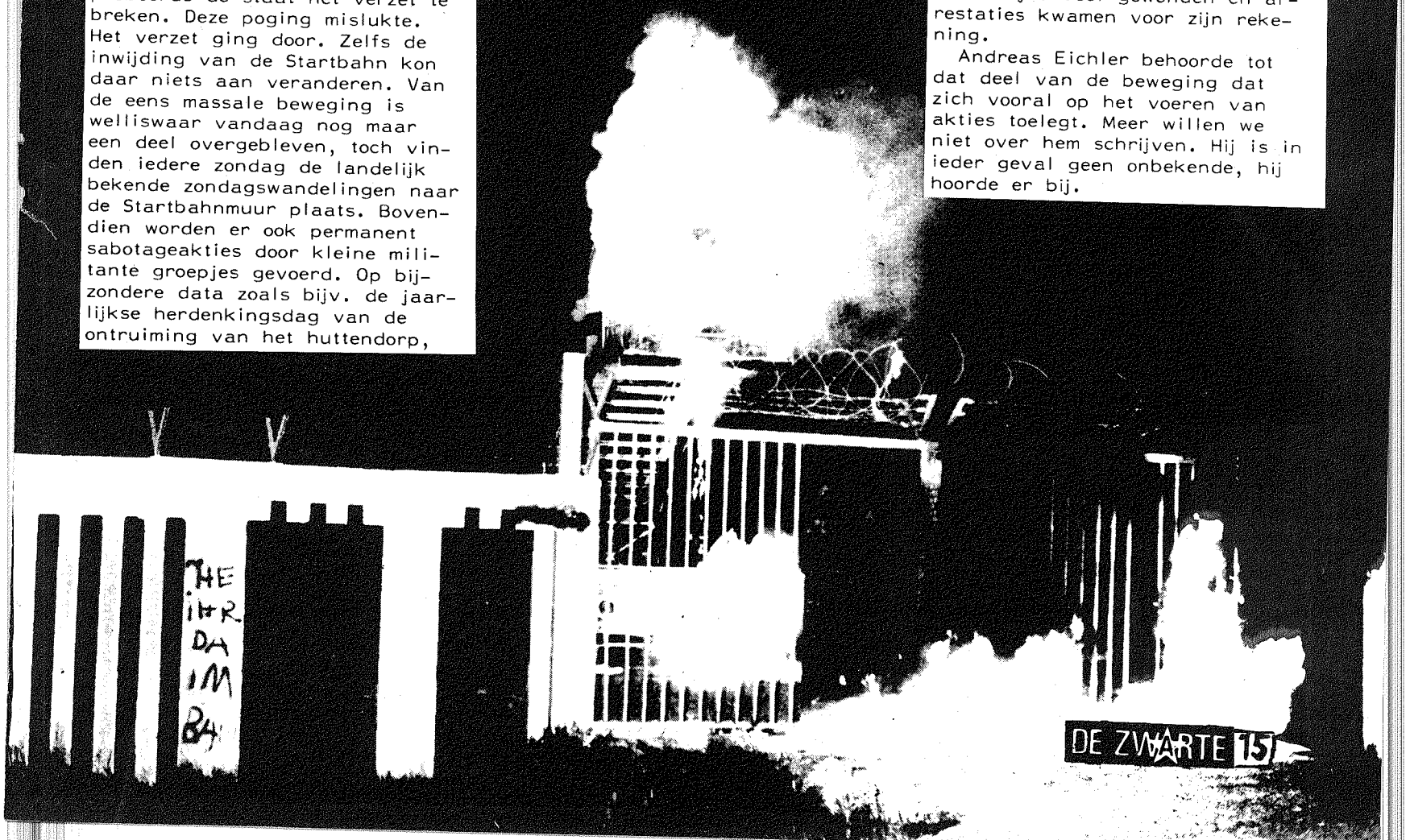
Het minste verzet werd brutaal gebroken. De situatie werd door een nog ongekeerde hardheid ge-kenmerkt. 's Morgens kwamen de meeste gevangenen weer vrij waarbij ze hun kleding niet te-rug kregen en ze kleren van ro-de-kruiszakken moesten maken. Zo gekleed en op blote voeten moesten ze dan naar huis gaan.

De huiszoekingen en arresta-ties gingen tot drie weken na de gebeurtenis door.

OVER DE BETROKKENEN

De ME-kommandant Klaus Eich-höfer was een bekende en gehate smeris. Hij hielp graag zelf een 'handje' mee en was voor het gas- en knuppelgebruik verant-woordelijk. Veel gewonden en ar-restaties kwamen voor zijn reke-ning.

Andreas Eichler behoorde tot dat deel van de beweging dat zich vooral op het voeren van akties toelegt. Meer willen we niet over hem schrijven. Hij is in ieder geval geen onbekende, hij hoorde er bij.

DE SCHOTEN

waren natuurlijk onzin. Het onverantwoordelijkste daaraan was de situatie waarin alle andere mensen van de demo gebracht werden. Als de kisten meteen begrepen hadden wat er aan de hand was, had het een bloedbad kunnen worden. Afgezien daarvan menen wij dat vuurwapens als middel, in deze tijd en op deze plaats, laat staan op deze manier toegepast, politiek fout is. Op dit moment de een of andere kit neerknallen kan niet onze zaak zijn. Afgezien van de persoonlijke bevrediging valt er aan zo'n actie niets positiefs te onderkennen. Eerder stimuleren zulke schoten een proces van isolatie dat politiek fatale konsekwenties zou kunnen hebben. Anders is het, als het erom gaat, bepaalde vertegenwoordigers of bijzondere zwijnen neer te knallen. Zulke acties kunnen een zinvolle, goede aangelegenheid zijn.

De schoten bij de Startbahn heeft 'links' diep onthutst. Wij willen ons niet bezig houden met geeikte verklaringsmodellen zoals of het een actie van de smeris is, of een op zich staande actie van een stelletje geschifte lui.. Het gaat om de reactie van 'links'. We willen ons ook niet bezig houden met de misselijke distantiëringen en veroordelingen van de Groenen, Pacifisten en andere reformisten, ons is duidelijk dat er van hen niets anders te verwachten valt, als het gaat over iets waar ze hun mening al over klaar hebben. Onder ons echter, hoor je steeds meer mensen die spreken over "de verruwing", "dat geweld een doel op zich wordt", "Mythe van het geweld", "angst voor militantie".

OVER DE ANGST

Het is duidelijk, dat degenen die strijden telkens weer met angst gekonfronteerd worden, en dat die momenten van angst bij verschillende mensen op verschillende tijdstippen verschijnen, sterk afhankelijk van de eigen ervaringen. Het gaat ons er niet om te zeggen dat we allemaal over onze schaduwen heen moeten springen, en de angst thuis moeten laten. Het is een grotere noodzaak na te denken over middelen en wegen, hoe we in de strijd onze angsten kunnen overwinnen, en het bevrijdende moment te beleven, wat ons zeker veel kracht kan geven.

OVER HET GEWELD

We vinden het absoluut verkeerd op deze manier een discussie over ons geweld te beginnen, omdat het een verkeerd uitgangspunt heeft. De keuzen van

de middelen wordt niet aan ons overgelaten. We hebben al de ervaring opgedaan, en door de geschiedenis wordt het steeds weer bevestigd, dat het een onmogelijkheid is, ons binnen het kader van de wetten die ons opgedrongen worden, door te gaan met de strijd tegen het staatsgeweld. Dat betekent dat als we het siesteem willen kapot maken, we revolutionair geweld tegenover het staatsgeweld moeten zetten. Niet omdat het te gek is, of plezier geeft, maar omdat het niet anders kan.

Op deze plaats elk gebruik van vuurwapens afwijzen, met als reden dat ze niet tot onze middelen zouden behoren, is niet alleen verkeerd, maar betekent een achterbakse distantiering van het gewapend verzet, omdat dat helemaal niet meer genoemd wordt. De militantie, die zich de laatste jaren in de BRD heeft verbreid, is een uitdrukking van politiek bewustzijn. Een uitdrukking daarvan is dat we bereid zijn te vechten, risico's te lopen, dat we ons niet zonder verzet in een door de staat bepaald hokje laten drukken, dat we op z'n minst punktuueel in staat zijn, de heersenden konkreet aan te pakken. Dit was voor het autonome spektrum een nieuwe ontwikkeling, en een juiste ontwikkeling. Velen van ons hebben daardoor ervaren, dat we ons toch momenten kunnen onttrekken aan de vaak als overmacht gevoelde geweldsorde van het systeem. We vinden deze ervaringen verdomd belangrijk. We denken ook dat zulke ervaringen ons een stuk dichterbij de mensen brengt die op drie andere continenten strijden. Als wij ons op deze mensen richten, en streven naar een internationale strijd, mogen we niet vergeten, welke voorwaarden er aan te grondslag liggen. Het is in veel landen van Afrika, Azië en Latijns-Amerika normaal, dat smeris of leger scherp schieten bij demo's. Wie vindt zich nou noch op overkrantenartikelen over doden bij konfrontaties tussen de kit en stakers in Zuid-Afrika, El Salvador of Chili? Daarbij weten wij dat de firma Heckler & Koch goederen levert aan talrijke fascistische regimes op de drie continenten, en dat de BRD politie geliefd is als leermeester in opstandbestrijding. We willen de schoten bij de Startbahn in dit perspectief zien, de grenzen van de BRD ontstijgend, om het zo in een juistere verhouding te zetten. We menen natuurlijk niet, dat er geen regionale verschillen zijn tussen de onderdruktingsverhoudingen, en overall dezelfde strategieën en middelen er tegen ingezet zouden kunnen worden. Maar we denken, dat ook hier de smeris of het leger zullen schieten als het hun bevolen

wordt. Het is ook niet zo lang geleden, dat ze het hier in Europa gedaan hebben. Alweer vergeten?

KONSEKWENTIES

In het Rijn/Main gebied gaan de arrestaties en huiszoekingen door, begeleidt door versterkte observatie. Dat leidt tot een relatief onzekerheidsgevoel in de beweging. De mensen die tot nu toe gearresteerd zijn, zullen allemaal verstoring van de openbare orde tot zware verstoring van de openbare orde aan hun broek gesmeerd krijgen. Deze aanklachten zullen de zwijnen baseren op de jarenlange observaties en filmopnamen van de Startbahn. Er wordt ook doelgericht geprobeerd een criminele vereniging te konstrueren die aan art. 129a voldoet, en die verantwoordelijk zou zijn voor het bedenken en uitvoeren van de actie tegen de kisten.

Naar de Startbahn zal gegaan blijven worden. Wat hier op de korte of lange termijn zal veranderen kan geen mens overzien. Deze vraag zal een speerpunt voor de Startbahn-beweging worden.

In het hele land veranderd niets en toch zoveel. De diverse verscherpingen van de wet waardoor het dragen van een vermomming niet langer een overtreding maar een misdrijf is, tot aan het in het leven roepen van speciale knokploegen van de kit, worden er nu door heen gedrukt, maar dat zou hoe dan ook gebeurd zijn. Op z'n minst bestond er in Berlijn al zo'n politie afdeling voordat de schoten bij de Startbahn vielen en de verschillende wetsveranderingen lagen ook al lange tijd klaar in een laaitje. Als er in Frankfurt niets gebeurd was, hadden ze binnen korte of lange tijd bij andere gelegenheden wel een aanleiding gevonden voor "vernieuwingen" in hun opstandbestrijding programma. In de beweging zien we ons opnieuw voor een gewelds-discussie staan. Dat is sowieso niet slecht omdat het tot een verduidelijking van posities kan leiden. De distanciering van alternatieven en reformisten zijn niets nieuws en volstrekt logies.

OVER MILITANT EN MILITARISTIES

Door de gebeurtenissen bij de Startbahn komt het in diverse stukken en discussies opnieuw tot het noemen en vermengen van de begrippen militant en militaristies, wat wij ergerlijk vinden. Er ontstaan definities als "Militantie is een mengeling van protest en verzet", wat überhaupt niets zegt, of er wordt gezegd dat het gebruik van een pistool een militaristische konfrontatie

betekend.

Het gebruik van een pistool, ja zelfs als het er 2 of 3 waren geweest, betekent voor ons nog lang (en nog heel lang) niet dat er sprake is van een militaristische konfrontatie.

Ook het bestaan van diverse kleine groepen en door deze of gene bomaanslag zijn geen teke-

nenen van militarisme voor ons. Voor ons is dat alles militante politiek met militante middelen. Over een uiting van militarisme praten in de BRD getuigt van een diffuse definitie.

Een uiting van militarisme houdt in dat er een organisatie en materieel moet zijn, die hier momenteel niet zijn, en ook in af-

zienbare tijd niet zullen zijn. Bovendien zou het een hardheid in konfrontaties betekenen, die dit "links", dat bij twee dode katten al bijna een hartaanval krijgt, geen 5 minuten zou overleven.

Een aantal autonomen uit Göttingen

.....MAAR 9 MILIMETER

VERKLARING

Verklaring van Andreas Eichler t.a.v. de beschuldigingen in het arrestatiebevel van het BGH van 4-11-1987

Ik wordt ervan beschuldigd op 2-11-1987 d.m.v. vier zelfstandige handelingen op verraderlijke wijze en uit lage beweegredenen twee politieagenten te hebben gedood. Tevens zou ik hebben geprobeerd nog twee agenten te doden.

Als verdachte van één van de zwaarste misdrijven en vanuit het besef dat het Openbaar ministerie er alles aan zal doen om mij als dader of medeplichtige aan te wijzen om het snelle "opsporingsresultaat" te onderbouwen, heb ik besloten, op grond van de volgende redenen, deze verklaring af te leggen:

1. De tegen mij geopperde aanklachten gaan niet op. Met het bij mij gevonden wapen heb ik niet op politieagenten geschoten en ik was ook niet bij de daad betrokken.

2. Ik veroordeel de daad waarvan ik beschuldigd wordt. Een dergelijke handelwijze zou en zal ik nooit goed kunnen keuren. Ik ben van mening dat een dode agent de beweging slechts politiek benadeeld. De politieke gevolgen zijn reeds zichtbaar en niet alleen bij politici die als reactionair te boek staan maar nog niet in haar volle omvang te overzien.

Om deze redenen kan ik er niet omheen de konkrete beschuldigingen van moord te weerleggen,

ondanks de kameraadschap.

3. Ik ben vader geworden en heb daarom deze beslissing ook genomen vanuit de verantwoordelijkheid jegens mijn verloofde en ons kind.

4. Ik probeer met mijn getuigenis de beweging en de Bürgerinitiative tegen de vliegvelduitbreiding te helpen alsmede hen die vanwege de gebeurtenissen op 2-11-87 vervolgd werden en verwacht de noodzakelijke onderlinge solidariteit t.o.v. mij.

Sinds de dood van Günther Sare weten we allemaal wat het betekent als er een dode valt bij een demonstratie. Onze woede daarover en t.o.v. de politie was en is daarom groot. Toen we treurden om Günther Sare waren we het erover eens dat er juist daarom geen doden meer mochten vallen, om 't even aan welke kant. Want iedereen kon zich/haar voorstellen wat de gevolgen (voor ons) zouden zijn: repressie, meer politie, nog meer controle, ieder krities geluid de mond snoeren. Met de dode politieagenten bij Startbahn West heeft de staat daarvoor nu een vrijbrief gekregen. Dit geldt ook voor de poging om art. 129a toe te passen. We moeten ons als tegenstanders van Startbahn West zeker afvragen in hoeverre wij zelf voor de tragiese gebeurtenissen (politiek) verantwoordelijk zijn.

Anderzijds benadruk ik echter, dat zonder de bouw van de Startbahn 18-west en de permanente milieuvernietigende uitbreiding van het Rhein-Main vliegveld dit soort dingen niet zouden gebeuren. De uiteindelijke politieke verantwoordelijkheid ligt daarom ook bij de regering van de Duitse Staat en bij de directie van de FAG.

Bovendien ben ik ervan overtuigd dat nog nooit een tegenstander van de Startbahn op de een of andere manier te verstaan heeft gegeven de dood van een politieagent op de koop toe te nemen of ook maar zoiets van plan is geweest; omdat we allemaal wisten dat dat een verhevigde positie bij de Startbahn of elders te weeg zou brengen.

Daarom ben ik solidair met de Bürgerinitiative tegen de vliegvelduitbreiding en de beweging tegen elke milieuvernietiging. Laat je niet klein krijgen. Blijf solidair !!!!!!! Iedereen die mij kent weet dat ik noch een verrader ben, noch zelf zal proberen een beschuldiging ongegrond van me af te schuiven. Namen van ontlastende getuigen zal ik pas dan noemen wanneer ze zelf van de noodzakelijke solidariteit met mij doordrongen zijn en hun bezwaren t.a.v. mogelijke strafvervolgning opzij zetten.

DE ZWARTE 17

Inleiding

Na aanslagen en andere akties komen er vaak persverklaringen en claimbrieven. De laatste tijd hoor je wel eens dat zulke teksten door politie en inlichtingendiensten ontleed worden om te kijken wie ze geschreven heeft. In dit artikel proberen we te beschrijven hoe zulke analyses gedaan worden. Het westduitse Bundeskriminalamt heeft een computerprogramma voor analyse van teksten. Dat wordt als voorbeeld genomen.

Wat is forensische linguïstische analyse

De vakterm voor zulke analyses is forensische linguïstiek. Forensische wetenschappen zijn die specialisaties in allerlei wetenschappen die helpen bij de bestrijding van kriminaliteit. Zo is er forensische geneeskunde, scheikunde, psychologie etc. Linguïstiek is vergelijkende taalkunde, de bestudering van het gebruik en de ontwikkeling van taal.

De boevenvangers maken gebruik van deze hulpwetenschap, dat blijkt regelmatig. Zo klaagde de westduitse inlichtingendienst dat de saboteurs van stroommasten geen persverklaringen gaven bij hun akties. Ook bij de ontvoering van Heijn blijkt er een linguïstische analyse te zijn gemaakt van gesprekken en brieven van de ontvoerders. Op welke schaal hier in Nederland mee wordt gewerkt en in hoeverre men de produkten van ons soort mensen analyseert is eigenlijk niet te zeggen. Wel blijkt uit rapporten uit de Bondsrepubliek dat tegen de RAF en RZ linguïstiek als opsporingsmethode wordt ingezet. Bekend is ook het voorbeeld van de Belgische krant die een linguïst losliet op de teksten van de CCC. De vondsten van deze man waren echter niet veel meer dan voor de hand liggende spekulaties.

Een paar dingen moeten eerst nog duidelijk gezegd worden. Het belang van analyse van persverklaringen e.d. is niet alleen om te kijken wie iets geschreven heeft. Vooral wordt vastgesteld uit welke hoek iets komt, welke politieke analyse erachter zit. Mogelijk kan er een strategie uit de teksten afgeleid worden, geeft het een richting aan voor het opsporingsonderzoek.

Over dat soort onderzoek gaat dit artikel dus niet. Verder wordt bij dit artikel stilzwijgend verondersteld dat er geen fouten zijn gemaakt zoals handschrift, vingerafdrukken, zeldzaam papier, speeksel achter de postzegel etc. De brief is clean bezorgd, geen sporen. Papier is van de Hema, net als de envelop. De typemachine bestaat niet meer (en ligt niet in de Keizersgracht)

ANALYSE PERSVE

RK LARING

Het gaat nu over welke mogelijkheden er dan nog overblijven om er door linguïstische analyse achter te komen of bijvoorbeeld twee teksten door dezelfde persoon zijn geschreven.

Waar letten ze op? Niet op tikfouten en afwijkingen in lettertype. Dat is werk van de "gewone" forensische onderzoeker. Het is extra moeilijk wanneer de te analyseren teksten kort zijn. Hoe langer de tekst hoe meer kans op succes bij een analyse. Er wordt gelet op dingen als woordlengte, zinlengte, letterkeuze. Fouten, zowel oppervlakkige als zeer subtiele die bijvoorbeeld de zuid- of juist oost-nederlandse afkomst van de persoon verraden. Nivo en woordkeuze, wat opleiding en klasse kan aangeven. Gebruik van bijvoegelijke naamwoorden. Nadruk leggen op bepaalde dingen. Voorkeur voor bepaalde woorden boven hun synoniemen. Humor, agressie, plat taalgebruik. Modewoorden, subkulturele taal. Aanvallende of juist verdedigende stijl. Uitleggend of niet.

GEBRUIK VAN COMPUTERS

De behoefte aan statistische ondersteuning van de analyses van specialisten groeide in de jaren '70 omdat de getuigen-deskundigen voor de rechtbank niet altijd voldoende geloofwaardig waren. In die tijd begon het gebruik van computers voor linguïstische analyses aan de universiteiten op gang te komen. Siemens deed pionierswerk in het ontwikkelen van deze programma-pakketten. Het West-duitsse Bundeskriminalamt begon in 1978 met het TEXTOR-projekt. Dit omvatte onder meer het maken van programmatuur die specifiek geschikt was om ondersteunend te werken bij het linguïstisch analyseren van teksten en het opzetten van een linguïstische databank.

Er bestaat op dit moment niet zoiets als een supercomputer, die een stencil leest en er onmiddellijk een naam aan kan plakken. Zo'n machine zal er waarschijnlijk ook nooit komen. Het grootste deel van het analyserende werk wordt nog altijd door linguïsten met de hand gedaan. De computer heeft wel een nieuwe dimensie toegevoegd aan het onderzoek doordat het mogelijk is geworden alle bekende teksten en analyses op te slaan en direkt toegankelijk te maken. Een nieuwe tekst kan door het analyseprogramma statistisch ontleed worden, en de afwijkingen van het gemiddelde kunnen een indicatie geven van de identiteit van de schrijver. Hoe gaat dat konkreet? Een verslag van het werken met het TEXTOR-systeem maakt het een en ander duidelijk.

De tekst van bijvoorbeeld een claimbrief wordt ingevoerd in de computer. Daarna wordt de brief ontleed, d.w.z. het aantal woorden, hun frekwentie, de zinsbouw en nog een aantal gegevens worden vastgesteld. De inhoud van een bepaalde tekst wordt bepaald door een aantal factoren. De persoonlijkheid van de schrijver, het onderwerp, de geadresseerde, het soort brief (zakelijk, liefdesbrief etc.) en de bedoeling ervan (informatief, dreigend, overtuigend). De persoonlijkheid is maar een van de factoren, en de kunst is nu om de andere factoren er als het ware uit te filteren. Bij een lange emotionele tekst blijft er daarbij meer persoonlijkheid over dan bij een korte, zakelijke brief.

Een zelfde analyse is al talloze malen eerder gemaakt op andere teksten. In de BRD is daarvoor onder andere gebruik gemaakt van de teksten die mensen tijdens hun gevangenschap produceerden. Er is daardoor een grote hoeveelheid geanalyseerd materiaal ontstaan waarmee het mogelijk wordt een gemiddelde te bepalen van het voorkomen van bepaalde woorden, zinsconstructies, woordlengtes en andere typische zaken. Het resultaat is niet helemaal vrij van subjectieve invloeden doordat de bovenstaande filtering bijvoorbeeld door mensen gebeurt. Toch leveren de afwijkingen die in bepaalde brief van het statistische gemiddelde heeft gegevens waarop bekende patroonherkenningstechnieken toegepast kunnen worden.

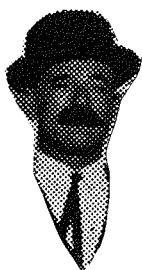
Deze analyses sparen op de eerste plaats veel tijd en kunnen daarbij zeer gedetailleerd zijn. Met een computer ligt de kans van een juiste identificatie van een tekst vooral bij langere teksten een stuk hoger dan bij de traditionele methode van gevoel en menselijke vakkennis. Zo bleek het onderzoek van synoniemen gebruik verrassende resultaten op te leveren. Ieder mens heeft naar het schijnt een voorkeur voor bepaalde woorden boven andere die (vrijwel) dezelfde betekenis hebben. De combinatie van een groot aantal van die kleine karakteristieke keuzes kan met behulp van een computer als een statistisch patroon herkend worden.

KONKLUSIES

Het linguïstisch analyseren van teksten door politie en inlichtingendiensten stelt nog niet echt veel voor. Het zal waarschijnlijk alleen gebruikt worden bij zware zaken en slechts bij langere teksten is enige kans op succes te verwachten. Erg kenmerkende stijl- en andere fouten zullen natuurlijk opvallen. Een belangrijke tekst bij een

bij een linke aktie kan beter nooit worden geschreven door een (voormalig) buitenlander of iemand met een etnische achtergrond. Wel kan hij of zij eventueel aan de eerste versie (mee) schrijven, waarna de boel nog eens opnieuw geformuleerd wordt, zoals verderop wordt uitgelegd. De linguïstische analyse kan misschien wel gebruikt worden om te kijken of een bepaald artikel in bv de Bluf! geschreven is door een al bekende schrijverster. Zelfs leken kunnen vaak na 5 regels al zeggen van wie een stuk is. Bij het schrijven van een stuk waar bij je liever onbekend blijft is het goed om op een aantal dingen te letten. Houdt de spelling konsekwent, gebruik bv. altijd k's en ies-en, of juist de ouderwetse spelling. (sommige aktiegroepen zweren echter bij wisselende spelling en rare fouten). Laat je typische stijlen en schrijffouten eruit halen door iemand die echt goed Nederlands kent. Veel mensen schrijven een paar woorden konsekwent verkeerd, bijvoorbeeld by voorbeeld. Laat na de eerste gekorrigeerde versie iemand anders de hele tekst opnieuw schrijven, waarbij hij/zij wel heel dicht bij de oorspronkelijke tekst blijft. De persoon kan dan bijvoorbeeld synoniemen zoeken en de zinnen korter of langer maken. Er bestaan synoniemenboeken, maar ook puzzelwoordenboeken geven leuke effecten. Sommige tekstverwerkers als Wordperfect hebben een prachtige synoniemen functie, waarbij je vrijwel elk woord kan laten vervangen door een ander. Je mooie soepel lopende stijl gaat daarmee natuurlijk wel de mist in. Overigens is het bij tekstverwerkers weer oppassen. Zo is een WordPerfect-tekst vrijwel altijd van een WordStar-tekst te onderscheiden, en dat kan weer clues geven: de schrijverster heeft toegang tot en ervaring met bepaalde computers. Maar uiteindelijk is het geen noodzaak al te veel drukte te maken over een linguïstische analyse van persverklaringen.

BURO JANSEN & JANSSEN
ONDERZOEK EN ADVIES
Keizerrijk 7
1012 VM Amsterdam

WETENSWAARDIG

Het is een heel karwei om een persverklaring 'spoorloos' op te sturen. Persoonlijk bezorgen valt zowiso af te raden. Schrijf een persverklaring nooit met de hand! Handschrift geeft persoonlijke kenmerken prijs en is direkt bewijsmateriaal. Je handschrift vervormen, in blokletters schrijven e.d. helpt niet. Gewoon niet doen dus.

Typen dus. Gebruik typmachines die voor veel mensen toegankelijk zijn en waarvan niet te achterhalen is wie er op getypt heeft. Deze openbare typmachines kan je vinden op universiteiten, buurthuizen en 'bij allerlei blaadjes. Typmachines hebben namelijk 'individuele kenmerken' die er makkelijk uit te vissen zijn. Het onderzoek naar die individuele kenmerken kan je bemoeilijken door de letters één voor één met een stift-je over te trekken en vervolgens de tekst verschillende malen te kopiëren. Een kopie van de kopie maken enz. De meeste kenmerken verdwijnen dan. Kopiëren is noodzakelijk. Ze weten dan niet op wat voor papier jij typt en de vingerafdrukken vervallen. Kopieermachines zijn ook te achterhalen, gebruik dus openbare kopieermachines. Denk er aan dat je soms een watermerk meekopieert.

Sommige typmachines hebben verwisselbare schijven of bolletjes. Vernietig deze. Vernietig ook het typlint omdat ieder lint nagelezen kan worden. Je kan natuurlijk ook de complete typmachine vernietigen...

Andere schrijfwijzen zijn uitgeknipte kranteletters, sjablones en wrijfletters. Sjablones moet je na afloop vernietigen, de overgebleven wrijfletters en de uitgeknipte kranten moeten in de kachel gestopt worden. Opdat afzonderlijke persverklaringen niet met elkaar in verband te brengen zijn, is het slim om veel uiterlijke kenmerken te variëren: schrijfwijze, interpunctie, lay-out (koppen, onderstrepen, breedte, paginanummering).

Mikro-sporen: er kan per ongeluk een haar in de enveloppe terecht komen. Daaruit kan de smeris je geslacht, je bloedgroep, je soort haar etc. bepalen. Ook speeksel is een mikro-spoor. Ze kunnen dan ook nog eens bepalen wat voor ziektes je hebt en wat voor medicijnen je gebruikt. Postzegels niet likken, gebruik mineraalwater. Geen stofdeeltjes enzo meesturen.

Alles wat je voor de vervaardiging van de persverklaring nodig hebt moet je nieuw kopen in grote warenhuizen. HEMA-enveloppen vallen vanzelfsprekend niet te achterhalen. Je moet dan wel de rest van het pak vernietigen. Ze kunnen er anders alsnog achter komen dat die ene enveloppe uit dat pak komt. Alles wat je overhoudt moet vernietigd worden: de rest van de enveloppen, de overgebleven nieuw gekochte wrijfletters, de nieuwe sjabloon etc.

Postzegels moet je ook nieuw kopen. Van het vel gebruik je de vingerafdruk-vrije zegel. De rest wordt vernietigd. Postzegels kan je ook uit een automaat halen.

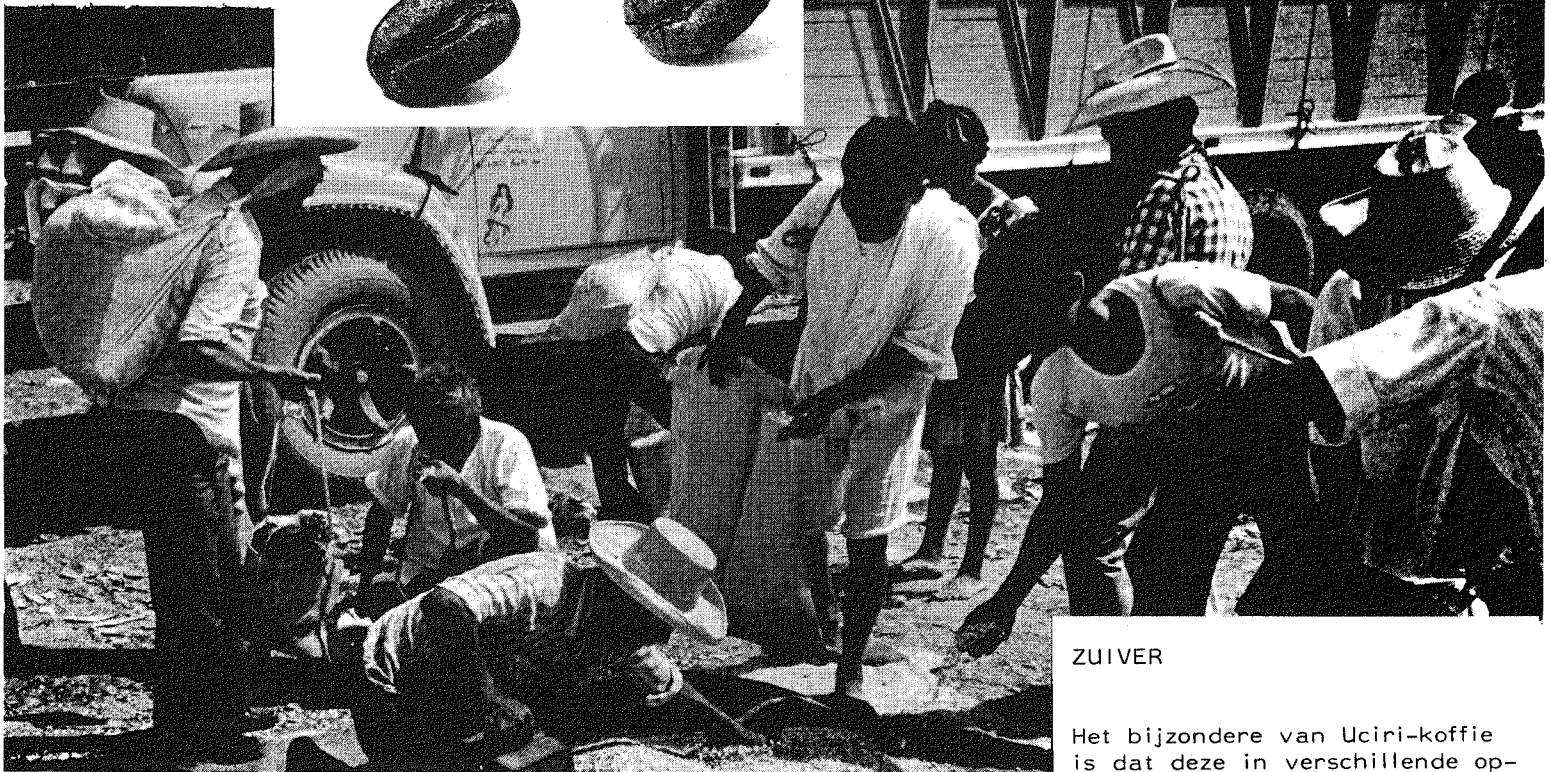
Het adres op de enveloppe moet kloppen. Als het bijv. verkeerd in je agenda staat en het dus verkeerd op de enveloppe komt kan dat vervelende gevolgen hebben. Het adres natuurlijk niet met de hand schrijven. Een idee is om het adres uit te typen, te kopiëren en vingerafdruk-vrij op de enveloppe te plakken. Prit-stift weggooiden. Met een nieuw sjabloon is makkelijker. Sjabloon na afloop vernietigen, pen of stift ook. Ze kunnen de inkt analyseren en er zo achter komen met wat voor soort pen het is geschreven. Het adres van een krant kan je natuurlijk ook uit de krant zelf knippen.

Vingerafdrukken zijn fataal, altijd handschoenen aan! In het openbaar, bij het kopiëren bijv., kan dat natuurlijk argwaan wekken, het is zowiso een vreemd gezicht. Kopieer daarom een stapeltje en let erop dat je alleen de buitenste kopieën met je blote handen aanraakt. Zo blijft de rest vingerafdruk-vrij. Thuis weer de handschoenen aan en de kopiën die overblijven (vooral die met de vingerafdrukken!) vernietigen.

Verstuur de verklaring niet van uit je eigen stad. Zoek van te voren een brievenbus uit. Zelf bezorgen is link, ze kunnen op voorspelbare punten op de loer liggen. Je kan de verklaring ook ergens verbergen en 'm dan laten ophalen. Je moet dan wel opbellen en het risico lopen dat je stem op een bandje wordt opgenomen. Natuurlijk niet de smeris bellen, probeer een geestelijke of zo. De kans bestaat dat je niet serieus genomen wordt en dat ze 'm niet ophalen of dat een verzaamelaar 'm al ingepikt heeft.

KOFFIE

We verbouwen al honderd jaar koffie, maar we hebben er nooit van geprofiteerd. Altijd streek de tussenhandel de winst op. Daarom hebben we vijf jaar geleden de koffiëcoöperatie Uciri opgericht. Dat gebeurde nadat de boeren van een aantal dorpen samen waren gekomen om hun problemen te bespreken. We waren tot de konklusie gekomen dat de wijze waarop we noodgedwongen leefden niet goed was en dat we naar wegen moesten zoeken om de omstandigheden te verbeteren.

Een groot probleem voor ongeorganiseerde kleine boeren is dat zij voor hun afzet grotendeels afhankelijk zijn van de tussenhandel. De prijzen die zij voor hun koffie krijgen zijn te laag om zichzelf en hun gezinnen te onderhouden; de schulden aan banken kunnen vaak niet worden afgelost; gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting zijn zeer minimaal. Vijf jaar geleden besloot een aantal boeren de handen ineen te slaan en in coöperatief verband te gaan werken. Dat gaf in het begin nogal wat problemen. Men had geen ervaring met organisatie en men wist de weg niet. Hoe verkreeg je je juridische status om koffie te kunnen verhandelen en aan wie kan de koffie verkocht worden? Het is moeilijk zaken doen met grote handelaren, want die hebben geen vertrouwen in organisaties van kleine boeren. Er moest een organisatorische infrastructuur worden opgezet, zoals vervoer, havenfaciliteiten en vaste levertijden.

In de loop van dit proces ontdekte men echter dat deze nieuwe manier van produceren niet alle problemen oploste. De prijs van koffie op de wereldmarkt kon er niet mee worden beïnvloed. Er zijn toen binnen Uciri andere activiteiten opgezet om het leven voor de boeren en hun gezinnen goedkoper te maken. Er kwam een winkelcoöperatie voor onder andere kleding en coöperatieve maalderijen voor de verwerking van het basisvoedsel maïs. Zo kon ook hier de tussenhandel die in handen was van de feodale landheren, buiten spel worden gezet. Een andere activiteit was het herinvoeren van traditonele geneeswijzen met het gebruik van kruiden. Iedere bij Uciri aangesloten gemeenschap probeert een gezondheidscomite op te zetten en een gezamenlijke tuin aan te leggen, waar geneeskrachtige kruiden kunnen worden verbouwd.

ZUIVER

Het bijzondere van Uciri-koffie is dat deze in verschillende opzichten zuiver is. De koffie, die in Nederland door SOS Wereldhandel en de Wereldwinkels wordt verkocht als "café organico" is zowel mensvriendelijk als milieuvriendelijk. Mensvriendelijk omdat de overwegend indiaanse boeren hun koffie op hun gemeenschappelijke gronden bij hun dorpen verbouwen, daarmee de oorspronkelijke gemeenschapsstructuur in stand houdend. De meeropbrengst van de koffie als gevolg van het werken in coöperatief verband wordt gestoken in vervoersmiddelen, opslagplaatsen machines en in voorzieningen op het terrein van gezondheidszorg en onderwijs. De café organico is milieuvriendelijk omdat deze op biologische wijze is geteeld. Dat wil zeggen dat de boeren geen chemische mest, maar organische compost gebruiken, dat zij met de hand wieden, volgens een biologisch teeltplan werken en schaduwboomen ter bescherming van de koffieplanten neerzetten, ondanks het feit dat dit veel ruimte kost. De biologische teelt is niet alleen gunstig voor de consument (het resultaat is een hoogwaardige kwaliteit arabica-boon), maar meer voor de producent. Het gebruik van kunstmest en bestrijdingsmiddelen kost de boeren veel geld, waarvoor zij afhankelijk zijn van de blanken en staatsinstellingen. Bovendien werkt de koffieteeit met behulp van kunstmest en bestrijdingsmiddelen, waarbij de beschermende boomen achterwege zijn gelaten om het besproeien te vergemakkelijken, erosie van de grond in de hand.

Nelida Rosas: "Bij de teelt houden de boeren rekening met de liefde voor de aarde waaraan ook hun voorvaders zoveel belang hechtten. Er is inmiddels een schooltje, waar boerenzonen tijdens een tweejarige cursus van alles leren over verbetering van de teelttechnieken.

Democratisch

In de loop van de tijd hebben zich steeds meer gemeenschappen bij Uciri aangesloten. Momenteel zijn het er zestig, die de belangen behartigen van in totaal zo'n 4.000 mensen. De coöperatie heeft een algemeen bestuur dat een maal per maand vergadert met de gekozen afgevaardigden uit de dorpen. "Zij bespreken de lopende problemen, zoeken naar oplossingen en gaan hiermee terug naar hun dorpsvergaderingen. Een hele democratische besluitvorming. Zo hebben de indianen altijd hun zaken besproken en hun besluiten genomen en binnen Uciri werkt dat ook heel goed. Behalve vergaderingen zijn er ook vormingsbijeenkomsten voor de besturen van de verschillende dorpen."

Omdat de boeren, zeker in de beginfase van de coöperatie, nagenoeg zonder financiële middelen zaten, werd en wordt er binnen Uciri veel gewerkt met vrijwillige dienstverlening. Nelida Rosas: "Banken geven in crisistijd geen krediet aan kleine boerenorganisaties, wel aan sterke, rijke ondernemingen. Toen we een infrastructuur moesten opzetten, bijvoorbeeld in de vorm van enkele gebouwen, vroegen we de boeren om een bijdrage. Zo bleef een deel van de koffieopbrengst binnen de organisatie. Ook boden de boeren gratis arbeidskracht aan, omdat zij hoopten er door middel van de coöperatie op vooruit te gaan."

Het probleem is dat de boeren eerst moeten exporteren voordat ze geld krijgen. Omdat zij in de praktijk dan vaak een periode, vlak voor de volgende oogst, zonder inkomsten moeten overbruggen zien zij zich nog steeds noodzaak een deel van hun koffie aan de tussenhandel te verkopen. Uciri, een op christelijke leest geschoeide oecumenische organisatie, krijgt nu krediet van een alternatieve oecumenische investeringsbank. "Aan kredieten in het kader van ontwikkelingshulp hebben we niet zoveel, want die worden in dollars gegeven en moeten ook in dollars worden terugbetaald. En dat kunnen we niet, zeker gezien de snelle devaluatie van de Mexicaanse peso ten opzichte van de dollar. Voor de koffie die wij leveren betaalt Simon Levelt een deel van het geld rechtstreeks aan de coöperatie, het andere deel gaat rechtstreeks naar de investeringsbank, waarvan Uciri geld heeft geleend. Dit om de wisselkoersen te omzeilen."

Uciri was aanvankelijk aangesloten bij een overkoepelende organisatie in Mexico, maar is daar later weer uitgestapt. "Die verkocht op een gegeven moment toch weer koffie aan de overheid en niet rechtstreeks aan de afnemers. En Uciri wil onafhankelijk zijn van

iedere overheidsorganisatie. Want wanneer de overheid zich met je organisatie bemoeit en het voor het zeggen krijgt, sluipt ook de corruptie weer binnen."

Alternatief circuit

Het probleem voor coöperaties in Derde Wereldlanden zoals Uciri is dat zij voor hun afzet tot dusver zijn aangewezen op het alternatieve verkoopcircuit. De grote koffiebrandrijen bedingen op de termijnmarkt, waar de internationale koffieprijzen tot stand komen vaak lagere prijzen, prijzen waarvoor de kleine koffieboeren niet kunnen produceren. De prijzen voor de café orgánico liggen in Nederland beduidend hoger dan die van de gangbare koffiemerken in de grote supermarkten, hetgeen vooral te maken heeft met de nog te kleine afzet. SOS-Wereldhandel en de Wereldwinkels zijn de afgelopen tijd wel iets meegegaan met de algehele daling van de koffieprijzen, maar kunnen niet onder een bepaalde bodemprijs gaan zitten, omdat de boeren immers een "rechtvaardig minimum" moeten krijgen.

Nelida Rosas over de prijsvorming op de internationale markt: "Er is tot nu toe veel speculatie geweest in de koffiehandel; velen zijn daar miljonair mee geworden. Als de koffieprijs op de internationale markt daalt, krijgen wij minder geld. Maar de prijzen van de eerste levensbehoeften voor ons dalen niet. Wij hebben daarom belang bij stabiele prijzen. Daarom zoeken wij naar een alternatieve manier van handel drijven en hopen wij het handelssysteem te veranderen door een rechtstreekse relatie te onderhouden tussen producenten en afnemers." Tot dusver hebben alleen alternatieve handelsorganisaties ingespeeld op pogingen van producentengroepen in Derde Wereldlanden om de kleine producenten in staat te stellen het heft in eigen hand te nemen. Het commerciële circuit heeft in de onderlinge concurrentieslag om de gunst van de consument voornamelijk oog voor lage consumentenprijzen.

Twee miljard

Per dag worden er op de wereld zo'n twee miljard koppen koffie gedronken. Driekwart daarvan wordt gedronken in de rijke landen. Alle koffie wordt daarentegen geproduceerd in de Derde Wereld. Voor 75 ontwikkelingslanden, waarvan er 29 tot de armste landen behoren, is koffie een belangrijk exportproduct. 23 landen zijn voor meer dan 10 procent van hun exportinkomen afhankelijk van koffie. En in landen als Colombia, El Salvador en Nicaragua moet de

koffie respectievelijk voor 62, 54 en 37 procent van de inkomsten zorgen.

Ongeveer een derde van de wereldkoffieoogst wordt op grote plantages van 20 tot enkele honderden hectare geteeld. Deze plantages, vaak meestal gevestigd op de beste, vruchtbaarste gronden van een land, zijn in handen van een kleine rijke bovenlaag of van grote buitenlandse bedrijven. De winst voor de plantage-eigenaar hangt onder andere af van de mogelijkheden om de loonkosten te drukken. De lonen van de plantagearbeiders liggen vaak bedroevend laag, zeker in de oogsttijd wanneer men seizoenarbeiders op basis van stukloon laat werken.

De helft van de koffie komt van middelgrote bedrijven van 2 tot 20 hectaren, waar eveneens regelmatig seizoenarbeiders worden ingezet. Een zesde van de koffie wordt geproduceerd door kleine boeren met bedrijven van twee hectare of minder en gronden die vaak minder van kwaliteit zijn en minder goed bereikbaar. Het verkrijgen van een goede prijs voor hun koffie is vaak moeilijk. Kunnen zij leningen, aangaan voor de aanschaf van plantjes, kunstmest en bestrijdingsmiddelen, niet terugbetalen, dan raken zij vaak ook nog hun grond kwijt, zodat zij als plantagearbeider of seizoenarbeider verder moeten. Steeds meer kleine boeren proberen gunstige omstandigheden voor hun koffieteelt te creëren door coöperatievorming, zoals we in het geval van Uciri hebben gezien. Dan nog is het een hele toer om zich een plaatsje op de internationale markt te verwerven.

'Special deals'

Grootgrondbezitters kunnen de nog groene koffiebonen – het branden geschiedt in de consumptielanden – in

grote partijen tegelijk aanleveren. Ze hebben contacten met exporteurs en komen makkelijker aan exportvergunningen. De mate waarin de grootgrondbezitters en ook de kleine boeren van de koffieprijs profiteren hangt mede af van de invloed van de staat. In landen als Nicaragua, Tanzania en El Salvador mag de staat als enige koffie exporteren. In andere landen gebeurt dat door exporthuizen, die de koffie van tussenhandelaren en opkopers betrekken en die de staat exportbelasting betalen.

De koffie wordt voor een groot deel gebrand in Europa en de Verenigde Staten, waar ook het meeste wordt geconsumeerd. De allergrootste branderijen hebben veel macht en zijn in staat speciale overeenkomsten te sluiten met de koffie-exporteurs. Via deze 'special deals' bedingen deze bedrijven lagere prijzen dan de termijnmarkt aangeeft. Voor de ontwikkelingslanden is het belangrijk dat ze grote hoeveelheden koffie tegelijk kwijtraken; ze nemen vaak de lage prijs op de koop toe.

De hedendaagse grootschalige koffieteelte rijdt echter niet alleen de kleine boeren in de wielen voor wat betreft hun inkomsten, maar heeft ook negatieve gevolgen voor het milieu. Steeds vaker wordt afgestapt van het systeem, waarbij de koffiestruiken in de schaduw staan van hogere bananenbomen. Dit voorkomt uitdroging van de grond en daarmee op den duur erosie. Tegenwoordig wordt de beplantingsdichtheid van de koffiestruiken steeds meer opgevoerd. Dat gaat alleen goed wanneer de grond voor uitputting wordt behoed door het veelvuldig gebruik van kunstmest en wanneer de snelle verspreiding van plantenziekten wordt voorkomen door het gebruik van pesticiden.

KOFFIE

Kunstmest en bestrijdingsmiddelen zijn duur en kosten deviezen, die alleen kunnen worden verdiend door de exportlandbouw verder te stimuleren. Een ontwikkeling die op den duur gemakkelijk kan leiden tot honger en ondervoeding onder de eigen bevolking. Immers het milieu raakt steeds meer aangetast en de uitgeputte landbouwgronden laten men braak liggen. Zo wordt bijvoorbeeld de droogte in het noordoosten van Brazilië toegeschreven aan een dergelijk wanbeheer.

Termijnmarkt

Zoals gezegd komt de officiële prijs van de koffie tot stand op de zogenaamde termijnmarkt in New York en Londen, waar zo'n 60 procent van de ruwe koffie wordt verhandeld. De rest gaat via de reeds genoemde speciale overeenkomsten. Op de termijnmarkten wordt gehandeld in contracten voor koop of verkoop op termijn en niet in echte balen koffie. Op deze contracten staat de datum van levering en de prijs die dan moet worden betaald. Op de betrokken datum wordt aan de hand van de wereldmarktprijs van dat moment het verlies of de winst in geld betaald. De koffiebranders hanteren dit systeem om de werkelijke koffieaankopen te beschermen tegen prijschommelingen.

Op de markt zijn speculanten actief, die voorraden vormen of van de hand doen,

al naar gelang de te verwachten prijsontwikkeling. Zij zijn uitsluitend geïnteresseerd in de winsten op hun aan- en verkopen en hebben belang bij prijschommelingen. Deze worden vaak ingegeven door geruchten over bijvoorbeeld vorst of droogte in het belangrijke koffieland Brazilië. Zoals we aan de hand van het voorbeeld van Uciri zagen zijn de kleine producenten met al die schommelingen en 'speciale overeenkomsten' niet geïnteresseerd. Vooral de dalingen van de vaak toch al lage prijzen – tussen de 5 en 12 procent van de prijs die de consument voor zijn pakje koffie betaalt komt bij de producent terecht – zijn voor de kleine boeren funest.

ICO

Er bestaat overigens wel een internationaal mechanisme om prijschommelingen tegen te gaan en zowel de producenten als de consumenten een stabiele prijs te bieden: de Internationale Koffie Overeenkomst (ICO), waarvan de eerste in 1962 werd getekend. Het doel van deze overeenkomst tussen koffie producerende- en consumerende landen is vraag en aanbod op elkaar af te stemmen via 'quota'. Volgens dit systeem krijgt ieder exporterend land een bepaalde hoeveelheid toegewezen die het mag exporteren. Dalen de prijzen dan worden de quota kleiner, stijgen de prijzen dan wordt het aanbod groter. Hiermee is bereikt dat er een zekere bodemprijs in de markt is gebleven. De invloed van een dergelijke belangrijke koffie-overeenkomst is evenwel beperkt gebleven; het mechanisme van de termijnmarkt, dat de prijschommelingen veroorzaakt, is er niet mee uitgeschakeld. Ook is er geen einde gekomen aan de 'special deals', waarmee de bodemprijzen worden ontdoken.

De koffieprijsen hebben de afgelopen tien jaar diverse pieken beleefd. Aan de betrekkelijk lage prijzen van dit moment zal begin 1988 een eind komen wanneer de gevolgen van de jongste koffieovereenkomst voor de consument voelbaar worden. De koffie producerende landen besloten in oktober dat de koffie op de wereldmarkt de komende tijd tussen de 1,20 en 1,40 dollar mag kosten. Het koffiekartel schroeft de prijs op door wereldwijd een beperkte hoeveelheid koffie op de markt toe te laten. De rest moet worden achtergehouden. Afgesproken is dat de productie nog verder wordt beperkt zodra de prijs onder de 1,20 dollar komt. Overschrijdt de koffieprijs daarentegen de 1,40 dollar, dan wordt de productie verhoogd. De komende productiebeperking is noodzakelijk omdat de prijs dit najaar nog beneden de bodemgrens lag. De consumenten zullen de hogere prijzen voor hun pakje koffie ongaarne tegemoet zien. Hopelijk mopperen ze hierover op milde wijze, in het besef dat de prijzen niets te maken hebben met de reële productie- en arbeidskosten van de Derde Wereld.

niet te vreden met de kromspraak

PROCES MAUPOLEUM ARRESTANTEN

"Ik moet zeggen dat ik het betoog van de Officier erg mager vond!" Met deze woorden besloot verdachte NN7 afgelopen donderdag 7 januari een proces tegen 7 studenten en wetenschappelijk medewerkers van de Universiteit van Amsterdam (UvA). Nou ja, verdachte?

Het enige dat de zeven ten laste kon worden gelegd is dat zij voor een deur van het kantoor inschrijving in het Maupoleum (een Universiteitsgebouw) hebben gestaan om zodoende studenten ervan te overtuigen dat ze beter geen universitair legitimatiebewijs konden afhalen. Het College van Bestuur (CvB) van de UvA reageerde weinig inhoudelijk op de actie: in plaats van met de actievoerders in overleg te treden, stuurden ze er de politie op af. Toen aan de door een vertegenwoordiger van het CvB uitgesproken ordemaatregel ("gang vrijmaken") vervolgens geen gehoor werd gegeven, werden de 7 meegenomen naar het buro en, omdat zij weigerden hun naam te noemen, 4 dagen vastgehouden. De aanklacht: lokaalvredebreuk in een voor openbare dienst bestemd gebouw. Op zich zit er in deze aanklacht al iets tegenstrijdigs: je zou zeggen dat er in ieder geval meer moet gebeuren voor van lokaalvredebreuk gesproken kan worden dan als het gaat om een niet-openbaar gebouw. Maar deze logica hinderde de rechter niet: die stelde de daad van de verdachten op één lijn met "verstoring van de goede gang van zaken" en "aantasting van de privacy".

De NN'ers brachten daarentegen in dat datgene wat zij gedaan hadden nooit lokaalvredebreuk kan zijn. Sterker nog: Volgens de wet op het wetenschappelijk onderwijs dient de universiteit "mede aandacht te schenken aan de bevordering van maatschappelijk verantwoordelijkheidsbesef." En binnen dat kader past toch zeker het ter discussie stellen van een universitaire legitimatieplicht, met een duidelijke verwijzing naar de plannen van de huidige regering om een algemene legitimatieplicht in te voeren. De rechter repliceerde hierop kort en duidelijk: "Als het College van Bestuur zegt dat u weg moet, dan is dat eenvoudig. Dan heeft u te vertrekken. En zoniet, dan pleegt u lokaalvredebreuk."

'T is maar even dat je weet hoeveel je rechten als student nog waard zijn!

Veel zin om aan te tonen dat er wel van lokaalvredebreuk sprake was had ook de officier niet. De moeite om iets in de trant van bewijs tevoor-

schijn te toveren bleek teveel gevraagd: "U heeft de zaak belemmerd. En daarmee punt uit."

Hiermee namen de verdachten geen genoegen. Hadden zij soms voor niks 4 dagen vastgezeten?" Welnee," zei de Officier, "die 4 dagen is jullie eigen schuld. Dan had je maar je naam moeten zeggen, dan was je eerder vrijgelaten. (voor lokaalvredebreuk is maximaal 6 uur voorarrest op het politieburo toegestaan.) Wij kunnen niet tolereren dat verdachten zich onttrekken aan stafvervolgging door hun naam niet te noemen." Verdachte NN7 bepleitte daarop de niet-ontvankelijkheid van het openbaar Ministerie: ten onrechte zijn de Maupoleum-arrestanten zo lang vastgehouden.

Voor het niet noemen van namen was gekozen omdat er geen enkel garantie bestaat m.b.t. het doorspelen van dergelijke gegevens. Wellicht krijgt de BVD of het bestuur van de UvA ze in handen. Dat laatste kan gevolgen hebben voor zaken als studieverlenging of het verkrijgen van onderzoeksfaciliteiten. Schaarze zaken, waarbij als "querulant" bekend staande personen nou niet bepaald de voorkeur van het CvB genieten. En aangezien er geen enkele wettelijke verplichting bestaat om je naam te noemen, besloten de 7 verdachten om dat niet te doen. Maar tot hun verbazing volgde na het nemen van vingerafdrukken en foto's (die toch als voldoende identiteitsbepalend kunnen worden aangemerkt om mensen te dagvaarden) inverzekeringstelling ten bate van "een nader onderzoek naar identiteit.

Onderzoek tijdens de inverzekeringstelling staat omschreven in de artikelen 57 en 58 van het Wetboek van Strafvordering. Daarin wordt nergens gesproken van een onderzoek naar de identiteit van verdachten. Bovendien moet er in geval van inverzekeringstelling sprake zijn van een "dringende

ende noodzakelijkheid". En dat die er zeker niet was blijkt wel uit het proces-verbaal: na de inverzekeringstelling is er geen onderzoek meer gepleegd.

De conclusie van NN7 was dan ook dat de Officier machtsmisbruik heeft gepleegd: de inverzekeringstelling is niet gebruikt voor onderzoek, maar als strafinstrument, waarvoor het niet is bedoeld. De advocaat van de 7-Ties Prakken had daar nog het volgende aan toe te voegen: "Ik heb steeds meer de indruk dat inbewaaringstellingen, huiszoekingen, inbeslagname en zo niet meer een middel om bewijs te vergaren zijn, maar dat het gewoon gebruikt wordt als straf-

ving. En of er dan later ooit nog eens een proces komt, dat is zeer de vraag. Vaak niet. Maar dan hebben ze in ieder geval hun slag gemaakt. De mensen hebben enkele dagen vastgeseten, er zijn huiszoekingen gedaan, dingen in beslag genomen en dat is meestal waar het om ging."

Een afstraffing, meer viel er inderdaad niet van te maken. Dat bleek nog eens extra uit het rapport over de behandeling van de zeven arrestanten, dat door het Comité Onafhankelijk Onderzoek tijdens de rechtszitting werd gepresenteerd. Het Comité Onafhankelijk Onderzoek probeert al sinds de dood van Hans Kok onaangekondigde inspecties uit te voeren in politiecellen. Tot nu toe is dat altijd door politie en justitie geweigerd. En opeens was daar geheel onverwacht, de mogelijkheid om te onderzoeken. Verdachte NN6 is namelijk toevallig ook lid van het comité en nam deze gelegenheid ten baat. Een kleine greep uit zijn bevindingen:

De melding van de politie aan het advocatenpiket kwam veel te laat binnen. De politie loog de arrestanten voor: ze zouden een advocaat van eigen keuze zelf moeten betalen en 100 dagen kunnen worden vastgezet. Men mocht zich niet wassen en op de vraag van iemand of hij zijn tanden mocht poetsen, werd geantwoord met: "Heb je dan een tandenborstel bij je?" Medicijnen werden te laat gebracht, afgegeven pakketjes niet in ontvangst genomen. Voor de Officier was er kennelijk niets nieuws onder de zon; erg onthutst toonde hij zich in ieder geval niet. Hij deed de klachten over de behandeling af met de opmerking dat deze lagen in de sfeer van "te weinig suiker in de koffie" en ging over tot de orde van de dag. Hij eiste 200 gulden boete voor de "geconstateerde strafbare feiten". Op 21 januari a.s. doet de rechter uitspraak.

Over het proces en aanverwante zaken willen wij, studenten Tegen Legitimatieplicht, graag een krant maken en onder de studenten verspreiden. Hiervoor is vrij veel geld nodig, dat wij, die los staan van de studentenvakbonden, niet hebben. Mocht je ons initiatief willen steunen, dan kun je storten op giro: 5379969 t.n.v. C. Derks Amsterdam, o.v.v. Krant.

IN SCENE GEZET ANTI-SEMITISME IN EEN RIOOLBUIS

EEN ACTEUR VALT UIT ZIJN ROL

"Nederland wordt geteisterd door een golf van anti-semitisme, alweer...." heette het een paar weken geleden toen na de heibel rond de wellus-nietus opvoering van het toneelstuk "Het vuil, de stad en de dood" van R.W. Fassbinder, ook nog eens een "prominente" jood, de acteur Jules Croiset, zou zijn ontvoerd door neo-nazi's ("Nationaal Jongeren Front").

Deze acteur was hevig tegenstander van de opvoering van Fassbinder's stuk omdat het stuk anti-semitisch zou zijn. Met hem waren meerdere organisaties tegen de voorstelling, een aantal joodse, de Anne Frank stichting natuurlijk, en anti-facistische organisaties.

Als je het toneelstuk leest, tref je daarin één strekking, namelijk dat de gehele Duitse maatschappij, en de gehele mensheid (inclusief een rijke jood) aan de kaak gesteld wordt; er blijft geen splinter van heel, iedereen wordt onderuit gehaald. Fassbinder zelf zei, in 1976, in een open brief over zijn omstreden toneelstuk dat het beslist niet anti-semitisch was, maar dat het juist de hele beerput wil opengooien; dat de personages in het stuk de vuile stad willen veranderen en dat ze dat niet lukt; de rijke jood b.v. voert door anderen voorgestelde zaken uit, en er rust een taboe op hem, waardoor hij alles kan maken. De theaterschool Amsterdam heeft gezegd dat ze het stuk niet anti-semitisch vindt, en het daarom wil opvoeren, tenzij er onoverkomelijke bezwaren zouden zijn, of tenzij er wél serieuze anti-semitische reacties op zouden komen.

Nu is de bestaande theaterwereld over het algemeen toch al een elitair wereldje waar alleen elitair publiek op afkomt, slechts een klein deel van de mensen wordt bereikt.

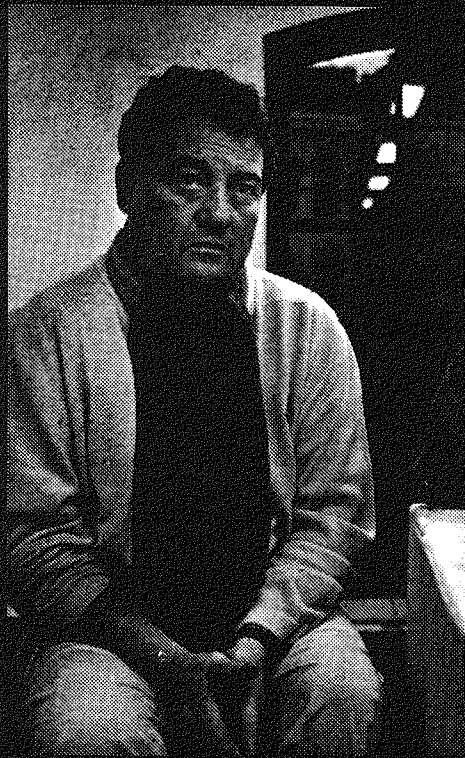
Toch heeft deze Affaire Fassbinder velen tot nadenken gezet, mede door de integraal afgedrukte tekst en, gelukkig, het openbaar maken van het stuk voor iederéén.

Alleen de tegenstanders bleven erbij dat het gevaarlijk anti-semitisch was, volgens sommigen zelfs vergelijkbaar met Mein Kampf van Hitler. Ook Croiset heeft dit aangegrepen om zijn eigen anti-semitische drama in scene te zetten. En de joodse gemeenschap en vele anderen hebben van deze mug een olifant gemaakt; de hypokrisie van de anti-anti-semieten!

Iedereen was eigenlijk 'blij' met de gefingeerde ontvoeringszaak; er werd direkt een manifestatie belegd in de Mozes en Aäronkerk, waarbij ieder "z'n afschuw over deze golf van anti-semitisme over Nederland" kon uitspreken. De kerk was barstensvol, er waren een aantal 'prominente' sprekers, zoals kamervoorzitter Dolman ("De ratten, ze komen uit hun holen, schuchter, maar ze komen..") en Monique van de Ven, actrice, die zich nu ook opeens moest uitspreken uit solidariteit met "een" acteur.

Het motto van de manifestatie was: GEEN ANTI-SEMITISME GEEN RACISME.

Maar ik heb de hele manifestatie lang geen woord gehoord over

alledaags racisme, geen woord over diskriminatie van buitenlanders, vrouwen, potten, flikkers, geen woord over doden in politiecellen zoals Takhrifa, Hans Kok e.a., geen woord over racistische ontslagen van buitenlandse werknemers, enz. enz. Als het anti-semitisme zo zou toenemen in Nederland, dan zou het racisme toch zeker zijn toegenomen de laatste tijd. Racisme is notabene totaal verweven in het hele overheidsbeleid. Het lijkt erop dat als de joodse gemeenschap één scheet laat, iedereen zich verschrikkelijk druk maakt om anti-semitisme, terwijl als er dagelijks racisme in overheidsbeleid, op straat en overal zichtbaar is, bijna niemand, en zeker geen Dolman of Minique van de Ven, z'n mond opendoet en z'n of haar afschuw uitspreekt. Natuurlijk zijn joden al eeuwen lang slachtoffer van racisme, wat

ondermeer leidde tot de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog. Maar als dat betekent dat het Palestijnse volk ontkend wordt, en de Palestijnen in wezen al 40 jaar als vluchteling bestempeld zijn, en al 20 jaar onder bezetting van Israël 'leven dan vraag je je toch wel het een en ander af.

Velen in Nederland hebben ook een schuldgevoel, dat ze in de tweede wereldoorlog te weinig voor de Joden hebben gedaan, waardoor ze nu ook zo'n protest tegen Fassbinder gaan ondersteunen, maar dat trekt de verhoudingen toch behoorlijk scheef. Het vertroebelt ook de huidige rond de Israëli's en hun deportatie van Palestijnen. Het medeleven met Croiset was wel erg voorbarig: de hele zaak Croiset, die toch zelf de anti-semiet heeft uitgehangen, bommeldingen heeft gedaan, dreigbrieven gestuurd aan zijn eigen kinderen, en andere joodse gezinnen, wordt nu min of meer in de doofpot gestopt. Croiset heeft het "zeer moeilijk", "hij is zelf ook slachtoffer met oorlogstrauma's", "hij is tot deze zaak door waanzin gedreven" en "Hij kan er zelf ook niets aan doen".

Terwijl iedereen wél, vóór de ontknoping van het drama, volledig onderkende dat dit dus de gevolgen kunnen zijn. Het had iedereen kunnen overkomen, en zó gaat er dus een golf van anti-semitisme door Nederland heen. En nú, ná de ontknoping van Croiset, neemt opeens iedereen gas terug ??! Inclusief de hele hypokriete farce daar in de Mozes en Aäronkerk in december, inclusief valse bommelding. Waar blijft nu die golf van anti-semitisme? Ik wou dat bij al dat dagelijks racisme iedereen zich eens druk maakte, dan zou alles er wellicht anders uitzien. Niemand zou een bevoorrechte positie moeten hebben boven de ander, diskriminatie van buitenlanders, vrouwen, potten, flikkers, joden, van ieder die anders is, is totaal verwerpelijk.

Het leidt tot fascisme, en machtsvorming, zoals het Zionisme, waardoor nu Israël zich in haar rol gesteund voelt, en rustig kan door gaan, gevoed door economische en machtsbelangen, met het uitroeien van het Palestijnse volk. Het toneelstuk van Fassbinder is wel konfronterend, 't zou goed zijn als 't door velen gezien kan worden. Het kotst de hele mensheid uit, de decadentie van een maatschappij, waarin allerlei machtsverhoudingen vernietigend zijn, tot ondergang leiden.

Het is een belediging voor de mensheid, dus.... wie zich aangesproken voelt.....

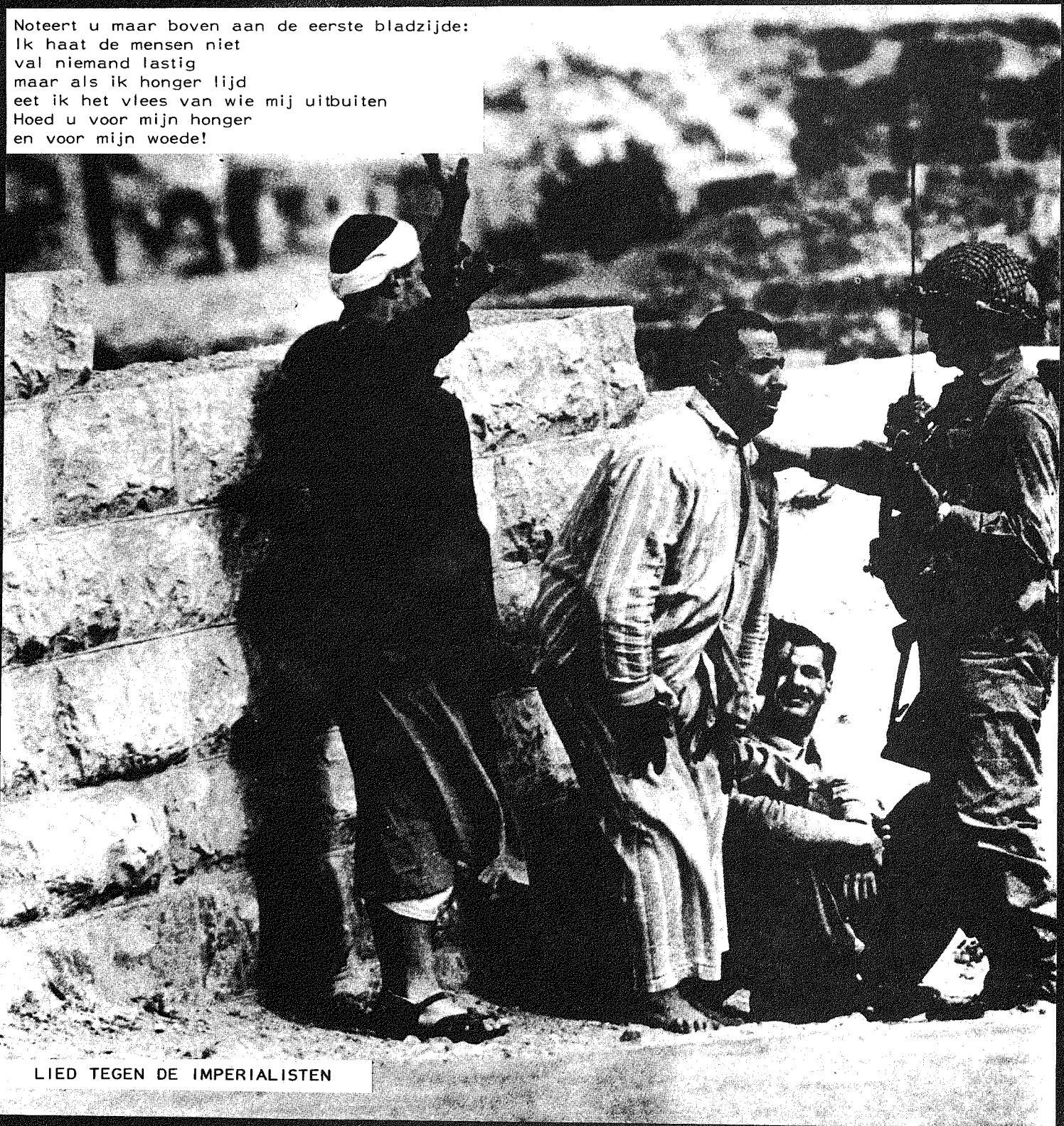
Noteert u maar....

Ik Arabier

De wijngaarden van mijn voorvaderen heb je geplunderd
land waarop ik werkte in het zweet mijns aanschijns
samen met al mijn kinderen
Voor ons en onze nakomelingen
heb je niets overgelaten dan deze rotsen
En nu zeggen ze dat jullie regering ons
die ook nog af wil pakken

Noteert u maar boven aan de eerste bladzijde:

Ik haat de mensen niet
val niemand lastig
maar als ik honger lijd
eet ik het vlees van wie mij uitbuiten
Hoed u voor mijn honger
en voor mijn woede!

LIED TEGEN DE IMPERIALISTEN

Jullie mogen er op tegen zijn dat de revolutionairen van mijn land
koren vertrappen

jullie zijn er tegen dat een kind, welk kind dan ook, bommen gooit
jullie zijn tegen alles wat jullie maar willen

En toch....

Jullie zijn er op tegen dat een kind held wordt op z'n tiende

jullie zijn er op tegen dat er mijnen groeien aan de bomen

jullie zijn tegen alles wat jullie maar willen

En toch....

nadat mijn land en mijn kameraden verbrand zijn

nadat mijn land en mijn jeugd verbrand zijn

moeten mijn gedichten wel loopgraven worden,

geweren en fakkels.

Ik ben geen waarzegger
noch ben ik helderziende
ik lees ook niet in de sterren
maar één ding weet ik zeker
onrecht gaat voorbij
het kan niet eeuwig duren

HET ONMOGELIJKE

Duizend maal makkelijker is het
om een olifant door het oog van de naald te halen
om een gebakken vis te vangen in de melkweg
of om de zee te ploegen

Duizend maal makkelijker is het
om het licht van de zon te doven
om de wind op te sluiten
of om een krokodil af te richten

duizend maal makkelijker
dan om door onderdrukking ook maar een
gedachte uit te wissen
of om ons ook maar een haarbreed
af te brengen van het door ons gekozen pad

Alsof wij duizend wonderen zijn
in Lidda, Ramlah en Galilea
Hier zullen we blijven
als een muur die jullie tegenhoudt
als een stuk glas in jullie keel
als een kaktusstekel in jullie ogen
zijn wij
als een storm van vuur

Hier blijven wij
als een muur die jullie tegenhoudt
wij wassen jullie borden in de cafés
wij vullen de glazen van de hoge heren
wij poetsen de tegels in de zwartberoete keukens
om wat van het brood voor onze kinderen
tussen jullie zwarte tanden uit te krijgen

Hier blijven wij
als een muur die jullie tegenhoudt
hongerig, naakt en uitdagend zingend
protesteren wij woedend in de straat
vullen we jullie kerkers met onze trots
verwekken we kinderen: generatie op generatie
vechtend voor de vrijheid
Alsof we duizend wonderen zijn
in Lidda, Ramlah en Galilea

Hier blijven we
ook al drinken jullie de zee
Wij zijn de bewakers van onze vijgen en olijfbomen
Wij planten de ideeën in onze aarde
die rijzen als een goed gistdeeg

Koud als ijs zijn onze zenuwen
Maar in ons hart brandt een rood helle vuur
als we dorst hebben, persen we de rotsen uit
en als we honger hebben eten we stof
we gaan hier niet weg
want hier is ons verleden
- ons heden
en onze toekomst

Alsof we duizend wonderen zijn
in Lidda, Ramlah en Galilea
al graven jullie je nog zo diep in
Onze levende wortels gaan nog dieper
De onderdrukker moet zich daar rekenschap
van geven
dat eens de kast over hem heen zal vallen
want elke actie roept een reactie op
Lees wat in het boek staat
Alsof we duizend wonderen zijn
in Lidda, Ramlah en Galilea

De verbanning is ons leven geworden
Een ballingschap volgt op de andere
Ondertussen rijpt ons tarwe
Onze molens staan klaar
En wachten op zonsopgang
Oh wind, groet mijn geboorteland
En kies je weg langs de Libanon
Misschien ontmoet je daar
Mijn ouders, mijn vrienden
Onder de puinhopen, in de ruïnes
van hun huizen
Maar het licht zal steeds blijven.

OVER HET ANTI-IMPI-KONGRES

WIJ WETEN HET OOK

Het kongres lijkt alweer zo lang geleden. Een discussie driedaagse met een hoop plussen en minnen, vijven en zessen, ligt alweer ver achter mij. Er gebeurt zo ontzettend veel dat het kongres gewoon een plaatsje krijgt in een "algemeen" rijtje. De meest intensieve ervaringen sla ik op in mezelf-en verworden tot zoiets als boodschappen doen. Ik was niet de enige, ook bij anderen, merk ik, is een kongres alweer verleden tijd. Oké, dat we ons dagelijks voedsel als iets vanzelfsprekends ervaren heeft met de algemene vervreemding te maken. Dat we onze eigen ervaringen ook als iets alledaags en gewoons zien heeft wellicht te maken met de vervreemding van onszelf. De motieven waarom mensen naar een kongres zijn gekomen zijn niet te vergelijken met boodschappen halen. Je gaat niet zomaar ineens met twee honderd mensen boodschappen doen bij supermarkt Casa de Pauw in Arnhem, toevallig. En je gaat ook niet zomaar ineens toevallig tegelijk met grote groepen lullen over een bundel met verhalen in een zogenaamde reader. Dat gebeurt niet zomaar. Echter, wat ontbrak er totalimento in de samenvatting die op de laatste dag gegeven werd? Dit enige konkrete resultaat van het kongres. Er werd (weer) gepraat. Er werd de moeite genomen om over de meest uiteenlopende onderwerpen van gedachten te wisselen. Er werd niet over gevallen dat we met wildvreemde mensen in een grote groep zaten. Dat is (helaas) geen vanzelfsprekendheid.

Was dat maar waar. Nu blijft het een kriem om een goede samenvatting te geven, maar ik denk dat ik nu een gigantisch understatement aan het papier toevertrouw als ik stel dat er in de gegeven eindkonklusies en samenvattingen weinig herkenbaars zat. Je herkende het verslag van je eigen praatgroep niet eens, laat staan het uit het verband gerukte zinnetje dat uit je eigen strottehoofd ontsproten was. Toch wel gek, nietwaar?

Was het de woordkeus die gebruikt werd, was het het weghalen van alle nuances, was het het verkeerd begrijpen van elkaars meningen, of was het dat de voorbereidingsgroep kostewat het koste wilde proberen de zelf uitgestippelde lijn er uit te krij-

gen of er juist overheen te leggen? Het rare en gelijk vervellende aan dit alles was dat ik na enige prima dagen vooral bij de zondagmiddag een gigantiese kater kreeg en dat ik dacht: laten we gaan fietsen. Wat heeft het voor zin om met zoveel poeha iedereen de nek om te draaien, of mooier gezegd: om met prachtige volzinnen iedereen in de watten te leggen want nietszeggende samenvattingen stuiten niemand tegen de borst...

Dat het kongres weinig konkreets heeft opgeleverd verbaast me niks. Die verwachting had ik ook niet. Vooral door het lezen van de reader, de manier waarop daarin gepoogd wordt een analyse te vinden als kader van ons denken, een poging wordt

gedaan het perspectief te omschrijven van alles wat we aan het doen zijn, wordt duidelijk dat zo'n bundel artikelen slechts als kapstok kan dienen voor een discussie. Alleen was het geen kapstok. De reader had er toe bijgedragen dat mensen naast een nieuw werkje in hun archief ook een nieuwe denkwijze bij hadden gekregen. Een bundel werkt dan (zwaargezgd) als een hersenspoeling. Woorden die te pas en te onpas in de reader stonden kwam je om de haverklap weer tegen op het kongres. "Hoe we ons verhouden tot..." , "Onze revolutionaire strijd"....

NIET !

PRACHTIG! De reader had voor een groot gedeelte al bepaald hoe er gepraat werd, Door het taalgebruik, het pseudo-wetenschappelijk gedoe, het op één manier bekijken van de dagelijkse rottige praktijk van het systeem, de problemen die er binnen onze groepen spelen richting grootheden als imperialisme en patriarchaat gooien, dat alles heeft gemaakt dat het praten tijdens het kongres een vervan mijn bed realiteit werd. Dat was in feite te verwachten. In zoverre (en dat klinkt zwaar) heeft de reader er toe bijgedragen dat de creativiteit, de nieuwe impulsen, de inspiratie al bij voorbaat monddood was gemaakt. Het heeft eigenlijk geen zin om vanuit een theoretisch kader te gaan praten over je eigen praktijk. Het heeft geen zin om dan met elkaar te gaan praten over de frustraties, de goede ontwikkelingen binnen onze eigen geledingen, want je moet het haast gaan passen in het in de reader aangeboden kader. Wat niet lukt. Waarom voelen wij ons niet aangetrokken tot een of andere politieke partij met hun PROGRAM? Omdat we ons er niet in thuisvoelen. Omdat alles wat we willen, waar we mee bezig zijn, waar we een mening over hebben, niet aan bod komt. Ja, een deel. De groep die het voorbereide heeft weliswaar geen radikaal aktieprogram aangeboden middels de reader. Dat zal hun bedoeling ook niet geweest zijn. Waar ze zich waarschijnlijk wel in vergist heeft is de werking van zo'n reader. Als je in de voorbereiding gezeten hebt weet je hoe artikelen tot stand zijn gekomen. HOE er gepraat is, is bekend, ook de gesprekken niet geresulteerd hebben in een artikel of een stelling die eigenlijk wezenlijk zijn om te snappen waarom dat en dat zo en zo in de reader terecht is gekomen. Zat je niet in de voorbereiding, dan weet je dat ook niet. We zijn niet op de hoogte van elkaars motieven, die mag je zelfs niet als bekend veronderstellen. De posities van waaruit we praten, de belangen, de eigen praktijk zijn verschillend. Je kan ze als uitgangspunt nemen, je kan ze vruchtbaar maken, je kan ze ook verbloemen en koste wat kost in de BV Beweging persen.

Het kost tijd om elkaar te leren kennen. Het kost tijd om de verschillende motieven te zien en te ondervinden. Het kost tijd om je eigen plek weer terug te vinden. Laten we die tijd dan ook nemen, nu het nog kan. Want veel tijd hebben we niet meer. Als we in ons achterhoofd houden dat we onder tijdsdruk staan maar ons niet laten verleiden alleen naar één vuist, één strijd, naar één pot nat te streven, is er nog niets aan de hand. We moeten het alleen wel willen, we moeten willen luisteren, we moeten willen zien. Een model aktie, een model revolutie bestaat niet. Gelukkig. Alle theorie is leuk, alleen zijn we het zelf die het in de praktijk moeten brengen. En wie zijn we zelf? Modelmensen? Als we onze eigen beperktheden onder ogen blijven zien en daarmee onze verwachtingen wat reëler stellen en daarmee de frustraties tot een minimum beperken valt er ook wat meer lol te beleven aan elkaar. We zijn mensen, daarom ingewikkeld. We hebben verlangens, dromen, ideeën, we hebben frustraties, problemen, we maken ruzie en we houden van elkaar, we hebben energie en zin in afleiding. We zijn individuen met ervaringen, én dat die ervaringen niet uniek zijn, dat er veel overeenkomsten zijn is duidelijk. Alleen snap ik de overgang niet dat we er van uit gaan, kennelijk, dat we radikaal revolutionairen zouden zijn. Geen mensen maar aktiedieren? Kom nou toch.

Hebben we eigenlijk een analyse nodig, vraag ik me ook diverse keren af tijdens het kongres. Misschien hebben we eerder een nieuwe godsdienst nodig. We zijn namelijk aan het twijfelen over onze eigen akties en methoden van strijd. Die twijfel slaat om het hart. Dat geeft hartkrampen en is niet leuk. Liever heb ik ook een geloof in iets. Als je iets doet dat je dan voor de volle 100% er achter staat. Die tijd lijkt voorgoed voorbij. Niet in de plaatselijke en kleine akties. Wel als je het landelijke gedoe gaat bekijken. Dan slaat de twijfel toe. En dat is echt niet van de laatste tijd. De behoefte aan een nieuwe analyse cq godsdienst heeft

iets dubbels in zich. We geloven dus niet meer in onszelf, we geloven dus niet meer in de dingen die we aan het doen zijn, we geloven niet meer dat de akties die we dan nog wel voeren enig effect hebben op bijvoorbeeld de landelijke politiek, we geloven dus niet in de argumenten die we steeds hebben aangevoerd, we geloven dus niet meer dat als we zo doorgaan we resultaten zullen boeken, we geloven niet meer in de veranderingen die we voorstaan. Ik wil niet zeggen dat dit waar is, ik probeer slechts te achterhalen waarom er eigenlijk iets nieuws nodig is. Misschien hopen we door een analyse tot nieuwe aktiepunten te komen, misschien hopen we door een nieuwe godsdienst te creëren de juiste zwakke punten van een systeem aan te pakken en niet de "verkeerde".

Aan de andere kant staan we toch wel degelijk achter de zaken die we nog steeds doen. Niet na elke aktie zijn er frustraties. Niet alles heeft geen zin. Tussen alles door gebeuren er genoeg leuke en goeie dingen. Misschien geen revoluties, nee. Maar misschien zijn onze verwachtingen wel veel te hoog. Misschien geloven we nog in mythes, in eigen dogma's die hoognodig naar het rijk der fabels gestuurd dienen te worden. Misschien schenken onze activiteiten te weinig bevrediging. Misschien vinden we dat we veel te korte termijn achtig bezig zijn. Dat we slechts reageren op (en altijd achteraf) en niet de rotzooi van Lubbers c.s. en de macht van het geld vóór zijn. We vinden ons wellicht veel te beperkt bezig. Maar hebben we daar dan een nieuwe analyse voor nodig? Gaan we dan niet met termen als (ahum) totaalstrijd de zaak nog meer op een hoop gooien en maken we het ons nog veel moeilijker? Willen we ons dan echt steeds pijnigen met het idee dat alles nog veel erger is dan we al dachten en dat alles wat wie dan ook doet een druppel, nee en stofje op de gloeiende plaat is? Dat weten we toch al jaren! We zijn geen supermensen, we hebben geen macht en willen

die niet hebben. Waarom willen we dan toch iets heel groots en willen we werkelijk met alles wat er op de wereld gebeurt iets doen of ons solidair verklaren. Geilen we niet op dingen die in het buitenland gebeuren, terwijl we niet inzien dat we hiero leven en niet daaro. Is het maken van een analyse of de behoefte daartoe niet een zwaktebod? Nou nee. Of tenminste, ik voel aan m'n blaas ook wel dat er stront aan de knikker zit. Dat ik, en dat is het meer, graag van veel gezeik en toestanden om stompzinnige dingen af wil zijn, me niet meer mee bezig wil houden. Dat ik verder wil en liefst met mensen die de doppen open hebben en zien wat er om hun heen gebeurt. Dat ik dan wel moet bekijken wat ons te wachten staat, dat is duidelijk voor me. De ekonomie draait door, letterlijk en figuurlijk. Alles wordt verder uitgehold, ook dat is de toekomst. Ik zal daar een antwoord op moeten vinden. Daar heb ik in eerste instantie geen analyse voor nodig, althans niet van de hele wereld en niet een met pseudo-marks termen doorspekte visie. Wat ik wel nodig heb is de moed om onder ogen te zien wat mij en mensen om me heen in de nabije toekomst gaat bedreigen. Uiteindelijk kies ik toch voor mezelf en anderen komen daar pas veel later aan te pas, zeker als ik ze niet eens ken. Een grootschalige analyse slaat me slechts lam. Het stimuleert slechts m'n machteloos gevoel en juist de onmacht inspireert niet. Uiteindelijk pak ik dat beetje aan waar ik het meest geïnteresseerd in ben. Elke vorm van solidariteit heeft wortels in mezelf en nergens anders. Elke andere vorm is fake.

Natuurlijk heeft een groep die een kongres voorbereidt een grote voorsprong. De problematiek die zij zelf belangrijk vond en vindt is reeds maanden besproken. Door het uitbrengen van een reader heeft zij een beperkt deel van de door haar gevoerde discussies prijsgegeven. Een beperkt deel, want de analyse of liever gezegd de aangeroerde discussiestukken zijn met name gebaseerd op ekonomische visies. Het is me duidelijk geworden dat een onderwerp als patri-archaat en de strijd daartegen bevochten(!) moest worden door vrouwen om het onderwerp tijdens het kongres "behandeld" te krijgen. Het verbaast me dan ook niet dat een onderwerp als potten/flik-

kerstrijd niet aan bod komt, hooguit als fenomeen. En het is tevens niet vreemd dat het racisme geen onderwerp werd, we zijn immers (en dat bleek ook tijdens de dagen van het kongres) een radikale verzetsgroep (...) die louter bestaat uit witte mannetjes en vrouwtjes die het meest geïnteresseerd zijn in het andere geslacht. En daar zit met grote zekerheid de Shell of het IMF achter!

Hoe beperkt dan ook een reader mag zijn, het is een kapstok en je kan er toch (gelukkig) alle kanten mee op. Er is in elk geval weer wat naar buiten gebracht, wat niet alledaags is, en je denken wordt er in elk geval door gestimuleerd. Dan ga je het maar hebben over dingen die juist vergeten zijn; ook dat is een (onbedoeld) gevolg van de reader.

Bovendien zal elk gesprek n.a.v. de reader telkens anders verlopen. Wat tijdens het kongres gebeurde is niet vreemd. Eigenlijk bepaalden de eerste vijf minuten van een discussie de verdere koers van het gesprek. Er ontstaat dan een soort kode, een sfeer, waar je, als je iets anders wil, zeer moeilijk doorheen breekt. Is er de eerste vijf minuten een concreet voorbeeld genoemd (laten we zeggen de ETA) dan zal de hele discussie toch min of meer over dat voorbeeld gaan. Dat voorkom je niet. Betekent gewoon dat je steeds weer een gesprek kan beginnen want het zal steeds anders lopen.

In Arnhem zijn we nu al weer twee keer bij elkaar geweest om verder te praten over de onderwerpen van het kongres. Dit in de eerste plaats om de indruk weg te nemen dat het kongres een soort geheim genootschap was waar je met de grootste moeite "lid" van kon worden, en op de tweede plaats om de discussie toe te spitsen op de situatie in de regio Arnhem. We hebben dan ook mensen uit Wageningen en Nijmegen uitgenodigd. Om de vijftien dagen willen we bij elkaar komen om te praten. Als het verslag van het kongres uitkomt hebben we er waarschijnlijk al een stuk of vijf avonden opzitten.

Voor mezelf had ik een paar dingen op een rijtje gezet wat er met me aan de hand is, waar ik behoefte voel om het daar met anderen over te hebben. Omdat die

punten nog steeds gelden wil ik ze ook hier vermelden.

1
De afgelopen maanden zijn er verschillende dingen gebeurd die veel discussies hebben opgeleverd. De demonstratie tegen het crisisbeleid in Den Haag loopt uit op een rel en de Blauwe Aanslag zit met de gebakken peren. Hete discussiepunten waren het gebruik van geweld, het vormen van zogenaamde blokken tijdens demonstraties en je met bivakmutsen en knuppels presenteren aan het publiek. Voor vele was het landelijk demonstreren voorgoed verleden tijd. Tijdens de voorbereiding van de demo "Geef fascisme en racisme geen kans" (17 oktober) was het vertrouwen tussen de verschillende groepen ver te zoeken. Verdeeldheid heerste alom.

2

Toen tijdens de akties tegen de nieuwste startbaan van het vliegveld in Frankfurt twee agenten dood waren geschoten zal er in verschillende huiskamers ook zeer verschillend gereageerd zijn. Of TE GEK, want het zijn wouten en dat is de vijand: dan hadden ze daar maar niet moeten komen. Of HARTSTIKKE STOM, walgelijk en gevaarlijk: is het zo'n halszaak dat er inderdaad mensenlevens aan opgeofferd moeten worden? Een grens is duidelijk overschreden. Of HEEL VREEMD, want als je zoiets doet bereid je je in ieder geval voor en weet je wel raad met het wegwerken van je pistool. Of was het een daad van de politie (recherche, veiligheidsdiensten etc.) die door deze provokatie de aktiewereld verder wilden kriminaliseren om strengere maatregelen doorgevoerd te krijgen. Geheime diensten offeren daar gerust eigen politiemensen voor op. Over een vijftal jaren zullen we pas het naadje van de kous weten.

3

Binnen (vooral) Amsterdamse aktiekringen speelt de "verraders affaire". Frontline tegen Maffers, Onderzoeksgroep of hoe ze zichzelf ook noemt, nagelt mensen aan het kruis door ze als verrader te betitelen en op affiches en pamfletten te etaleren. Mensen die doorslaan bij een verhoor

op het politieburo zijn automatiek verraders, ze heulen immers met de vijand. De acht die terecht moeten staan volgens art. 140 voor de Marienburcht rellen werken mee met de wouten, geven verklaringen af over de beweging en plegen dus verraad. Het advocatenkantoor van Jurjen Pen c.s. wordt bezet en de dossiers van de Marienburcht mensen worden meegenomen. Dit macho bonzen gedrag geniet weinig waardering binnen de beweging. Moet je ze ontkennen of isoleren, of is dit ook geen werk van politie provokateurs?

4

De moed en de hoop is duidelijk in de schoenen gezakt. Massale demo's zijn uitgesloten en het idee heerst dat slechts in kleine groepjes actie gevoerd kan worden, dat "heftige" en "sabotage" acties slechts effect hebben. Er wordt op korte termijn gedacht en alles "wat we al lang gehad hebben" is (daarmee) ook zinloos geworden.

De een kruipt in een sienies masker en verwacht er niks meer van, degene daarnaast in een heftigheidsmasker en wil het liefst meppen op alles wat tegen is of zit, weer een ander weet zich geen masker aan te meten en kijkt thuis in de spiegel. Een versplintering willen we niet en eigenlijk ook weer wel want in massaliteit geloven we niet. Het begrip LINKS beschouwen we als afgedaan. EEN beweging overigens ook.

We hebben afhaaksters, die willen er niets meer mee te maken hebben, we hebben de thuisblijvers die alles nog wel willen volgen maar er geen energie meer in willen steken, we hebben de doorcouwsters die koste wat het kost geloven dat het toch mogelijk moet zijn, we hebben de achtergrondfiguren die (gelukkig) continu zorgen voor de aanvoer van koffie, eten en drank en de nodige faciliteiten, we hebben te maken met meelopers die wellicht niks anders weten te doen en toch wel ergens bij willen horen, we hebben de doemdenksters die in het loslaten van het etiket op een bierfles de ondergang van de wereld willen zien, we hebben de clowns die voor hilariteit en afleiding zorgen en ook hun eigen positie veilig stellen want zeikers zijn nergens populair, we hebben de thuiszittende intellectuelen die achter de krant en de boekenkast de wedstrijden

teoreties verslaan. Hebben al deze individuen iets met elkaar te maken, delen ze iets met elkaar, willen ze überhaupt iets met elkaar of zijn er überhaupt geen verbanden aan te geven?

5

Het voordeel van kleine steden is dat veel overzichtelijk blijft. Je weet waar je moet zijn om dat en dat voor elkaar te krijgen, om die en die bereid te krijgen tot dat en dat. Je weet dat je afhankelijk van elkaar bent waardoor splitsingen als zeer hinderlijk ervaren worden. Het grote nadeel van kleine steden is dat alles en alles over elkaar bekend is, dat het een dorp op zich is met alle sociale controle inbegrepen en dat je eigen alternatieven niet zo verrekte groot zijn. Er verhuizen dan ook meer mensen van kleine steden naar (het aktiecentrum van het heelal) Amsterdam dan andersom.

6

Iedereen is op zijn of haar eigen manier aan de slag. De een draait een feministiese boekwinkel, de ander zit in een basisgroep tegen militarisme en kerngeweld. De een draait bar in een kraakgroep, de ander plaatjes voor de radio. De een organiseert festivals, de ander houdt een archief bij. De een levert tegen alles een bezwaarschrift in, de ander kraakt alles wat leeg staat. De een schrijft een persbericht, de ander gooit een rookbom. We hebben boekhandels, kroegen, drukkerijen, radio's, aktiebladen, onderzoeksgroepen, klussenbedrijven, archieven, kollektieven, stichtingen, verenigingen, woongroepen etcetera. Was er eerst nog sprake van overlappingsen, nu kun je eerder spreken van eilandjes. Op een wereldkaart krijgen groepen eilandjes dan altijd nog een naam; de azoren, de antillen, maar schenkt het bevrediging om de genoemde manieren om aan de slag te zijn "De Beweging" te noemen? Gunnen we elkaar niet het licht in de ogen, omdat we onze eigen manier toch nog altijd de beste vinden, vertrouwen we elkaar niet meer, of zien we verbanden niet meer omdat manieren ook tot eksessen en beroepsfanatisme kunnen leiden?

7

Er is sprake van golfbewegingen zonder dat we in een golfoorlog betrokken zijn. We laten ons (af)leiden door "hot items" die haast altijd door "anderen" (de media,

de politici, de geldbezitters) worden opgeroepen, al dan niet bewust. Een rel in Den Haag, een uitspraak van Korthals Altes, een stembandscheet van een wethouder van volkshuisversting, een dreigende sluiting van een opvangtehuis... opeens staan ze midden in ons aandachtsveld en vergeten even waar we voor de rest ook nog mee bezig zijn. En telkens is er wel weer wat anders. Golfbewegingen zijn niet erg als er door iedereen ook een golfoorlog wordt gezien. Dan zien we de verbanden en wordt er altijd en overal oorlog gevoerd. Alleen werkt het niet zo, omdat we zelf overal tegelijk willen zijn en dat kan helaas niet. We zouden zo graag willen, maar ja.

8

Niet alleen het kapitalisme kan niet zonder patriarchaat ook een aktiewereld, een sien, kan niet goed functioneren zonder het patriarchaat. De diskussies over mannen en vrouwen, over hun totaal verschillende posities, de diskussies over seksualiteit, ze zijn doodgebloed. De vraag is hoe dat komt. Is het omdat mannen er in geslaagd zijn de vrouwenbeweging naar hun hand te zetten, is het omdat we allemaal hartstikke bang zijn, is het omdat we er wel eens achter zouden kunnen komen dat we zelf geen haar beter zijn dan die grote, boze buitenwereld, is het omdat we wel met kritiek maar niet met zelfkritiek om kunnen gaan? Of negeren we gewoon het feit dat seksualiteit een grote drijfveer van ons is. Aktievoeren en seksualiteit: velen van ons zien het verband niet eens.

9

"Er is maar één fundamentele revolutie en deze heeft niets te maken met een idee; het is niet gebaseerd op een bepaald patroon van handelen en deze revolutie ontstaat zodra de behoefte een ander te gebruiken verdwijnt en deze transformatie is geen abstraktie, geen wensdroom, maar een werkelijkheid die kan worden er-

varen, zodra wij de aard van onze relaties beginnen te begrijpen en deze fundamentele revolutie zou je liefde kunnen noemen: het is de enige creatieve faktor waarmee in onszelf en in de maatschappij een transformatie teweeg kan worden gebracht".

10

We maken van onze eigen problemen vaak twee "kampen": problemen met de uitkering, het wonen, de repressie worden gelijk gepolitiseerd, problemen met eenzaamheid, slecht met mensen omgaan, weinig

we in elkaar. Je kan jezelf niet opsplitsen, we doen wel alsof dat toch kan. Is dat niet onze eigen frustratie? Problemen heeft iedereen, om maar een gigantiese doodoener te gebruiken, het leven is moeilijk(!), maar waarom gaan we dan het ene probleem gezamenlijk aan en is het andere probleem kennelijk reden om elkaar in de steek te laten? Misschien zit daar wel hetzelfde achter als we mensen graag in hokjes plaatsen. Om ze daarmee de rug toe te keren.

11

ter voor. Te oud om helemaal mee te kunnen gaan in het individuele, pikken wat je pikken kan mentaliteit, de carrièreplanning. Zoals een maatschappij, een kapitalisties systeem zich (weliswaar snel) geleidelijk aanpast aan een nieuwe situatie, zo gaat het ook binnen een beweging, Er heerst naast de bedachte economiese crisis een immateriële crisis. Puur vorm zonder inhoud. Als je uitgekeken bent op een vorm pak je gewoon de jaren 50, 60,70... Waar liggen de inhouden? Niet in de kunst, het teater, de muziek. Het is verpakt in een worstbroodje. Een maatschappij staat op een zee pier en loopt richting open zee. Niemand weet waar het naar toe moet, wat voor zin het heeft om richting zee te lopen.

In onze eigen kringen heerst een zelfde crisis. Veel is vorm. Tradities zijn het haast, automatismen. Elke keer verbaast het me weer dat tijdens demoes de kleur zwart zo overheerst. Telkens weer sta ik te kijken naar dezelfde koppen alsof het een cloonfamilie betreft. Het lijkt alsof wij er niet uit kunnen breken. En lopen we ook niet richting open zee? Moeten wij ook niet vroegtijdig onze bakens verzetten om niet tegelijk met ons allen de zee in te donderen. We beseffen maar amper hoe geïsoleerd we staan. Diskussies verlopen maar al te graag als prijsuitreikingen. Als we elkaar maar insignes kunnen opspelden of voorgoed de grond in kunnen stampen. En wat speelt ons uiterlijk nog een verdornd grote rol.... Zijn we echt niet in staat om nieuwe inhouden te vinden, om creatief te zijn zonder in vormen te vervallen of achter een maatschappelijke tendens aan te hollen? Wat dat betreft geloof ik toch nog steeds zoveel in onszelf dat dat toch moet lukken.

12

Bij het uittypen van al deze punten bekruipt me een vervelend gevoel. Waar ben ik eigenlijk mee bezig. Heb ik eigenlijk wel wat te zeggen.

attent zijn, maar ook je veilig voelen, dat zijn eilandjes op zich en die houden we voor wat ze zijn. Willen we niet inzien dat niet alleen wijzelf maar ook anderen met dezelfde ervaringen zitten of kunnen we het niet meer inzien omdat we ons allemaal bedekken met watten of een muur om ons heen bouwen? Toch hebben die twee "kampen" met onszelf te maken. Zo zitten

Niet alleen een maatschappij is aan het veranderen, een Beweging, een Aktiesien idem en met dezelfde vaart, want het blijft een afspiegeling van diezelfde maatschappij. Misschien behoor ik tot een vreemde generatie. Te jong om de jaren zestig mee gemaakt te hebben, laat staan een "flower Power" gedoe en daar zijn we toch eigenlijk ook veel te nuch-

Alles is zo relatief, terwijl ik er nu zo gewichtig over doe.

Als ik in de poppetjes van iemands ogen kijk, dan gaan er hele andere dingen door me heen. Dan komen bovenstaande punten in 9 van de 10 gevallen niet aan bod. Ik vind iemand onsympatiek, of vind iemand wel heel erg aardig. Naast al het serieuze gedoe over akties etc. bestaat er (gelukkig) toch wel meer. Ik bedoel, waarom vind ik dat de een ver uit mijn buurt moet blijven en een ander mij erotische gevoelens geeft. Heeft dat dan iets te maken met politieke idealen, met verschillen in revolutionaire visies? Wie weet maar ik besef het me amper. Ik kan met grote principes hele volkstammen afkeuren in hun handelen. Heb ik één iemand voor me, werkt het totaal anders. Dan heb ik opeens wel begrip. Maar begrip hebben is haast niet te vertalen in politieke termen. Afhankelijk van mijn eigen bui heb ik begrip of niet, niet vanwege mijn politieke opvattingen. Ik kan me kwaad maken over de hetero terreur maar ik word niet bij het zien van elke uil kwaad.

13

Als we praten over akties, strijd, of liever nog "de totale strijd", over revo processen, wil ik niet lachen maar ik ervaar ze wel als lachwekkend. Tijdens het praten daarover wordt zoveel vergeten. Zoveel over één kam geschoren, zoveel makkelijk geluld. Een gedeelte herken ik, omdat het bij mezelf hoort, maar dat is niet het enige dat telt. In de zware politieke discussies kom ik helemaal niet uit de verf. Niemand niet. Je vindt er niet je eigen verlangens in terug, je eigen leven niet, dat zich kennelijk buiten de strijd afspeelt. Het priveleven is toch net effe anders dan het aktieleven. Toch maken we veel vrienden en vriendinnen "op de zaak". Zeker als de stad waar je woont ook nog klein is. Dan komt er echter een vreemde vermenging van zakelijke en prive belangen. Soms zou ik het willen, uit wanhoop, dat die twee werelden strikt gescheiden zijn. Dat geeft een boel minder toestanden. Maar ik wil het helemaal niet omdat ik het volstrekt belachelijk vind.

Ik word nu alleen wel steeds meer met de neus er op gedrukt, want het wereldje om mij heen wordt steeds kleiner. Door m'n eigen keuzes, hoe stom die ook geweest mogen zijn, ga ik om met een relatief kleine klup mensen. En als ik zelfs in die klup maar zelden echt vertrouwen vind dan wordt alles wel helemaal klein. Kom ik dan uiteindelijk uit op het idee dat ik alleen met mensen die ik vertrouwd verder wil, aktie wil voeren en meer wil delen dan alleen de vorm.

Misschien is een Beweging wel de grootste illusie die er bestaat en kan solidariteit onderling alleen maar bestaan als het neerkomt op een soort kollegialiteit "op de zaak". Misschien moeten we juist naar de scheiding van prive en aktievoeren toe....

14

Misschien ben ik in staat om een siesteem te analiseren, een maatschappij in kaart te brengen, maar in hoeverre wil ik en kan ik mezelf analyseren? Geven mij de discussiepunten in het kongres handvaten om mezelf te doorgronden? Niet echt, en misschien moet ik dat ook niet verwachten. Maar was niet al het persoonlijke ook politiek?

Er is teveel verschil tussen de innerlijke en de aktiewereld. Daar word je gek van. Tenminste, ik voel me kronkelen. Voor m'n eigen rust is duidelijkheid vaak een gewenst geneesmiddel.

Hoe meer verschillen er zijn in belevingen en ervaringen hoe onrustiger ik word. Kennelijk kan door het sterven van een kennis het mij gestolen worden hoe klote een kabinetsbeslissing is. Kennelijk kan door het verliefd worden op een jongen mij elke ruzie en intern konflikt gestolen worden. Wat nou revolutionair proces--- ik wil aandacht en bevestigd worden. Wat nou imperialistische verzorgingsstaat -- d'r zit iemand in de sores en die wil ik verzorgen. Wat nou verzet in nederland- ik wil nu vrijen.

In de gesprekken n.a.v. het kongres valt er (nog) geen rode draad te ontdekken. Er wordt iets aangevoerd en het wordt steeds maar meer en meer, groter en groter. Ik vind het totaal geen bezwaar.

Alsof het ook geen verwarrende tijden zijn. Alsof er ook niet genoeg sombere toekomstverwachtingen te geven zijn. Alsof we het altijd wel geweten hebben.... We hebben wellicht nu een periode nodig om te zoeken en elkaar wat meer gelegenheid geven zich te etaleren.

Laat ons maar zoeken. Laten we een antwoord vinden op de vraag wat er op dit moment aan de hand is. En als dat dan een optelsom wordt van economiese (de keuze om met een uitkering zinnige dingen te blijven doen wordt een steeds moeilijker keuze), strategiese (de Staat weet wel een antwoord op ons verzet), organisatoriese (wie is er nog over 5 jaar), inhoudelijke (vechten we voor onze symbolen of voor de kwaliteit van het leven), of wat voor factoren dan ook, wat geeft dat: zo zijn we! Zo zitten we in elkaar. En om onszelf wil ik door en niet om een of ander idioot revo wonder.

uit:FLAM

laat de verbeelding spreken

In de zwarte nr. 91 heb ik een stuk geschreven over antifascistische strijd en autonomie. Mijn verhaal eindigde met mijn visie dat de mens niet los te koppelen is van haar omgeving. Ik noemde dit de eenheid mens-omgeving. Bij nader inzien vind ik juist dit gedeelte te los aan het hele verhaal hangen. Ik probeerde een koppeling te maken tussen de ontwikkeling van een eigen maatschappij visie en mijn konklusie dat wij wel samen moeten werken met buiten en binnen parlementaire democratische groepen ondanks onze antiparlementaire democratische gezindheid. Door deze noodgedwongen samenwerking is de ontwikkeling van een eigen maatschappijvisie onontbeerlijk. Om het laatste deel van mijn verhaal uit de zwarte nr. 91 toch wat beter tot haar recht te laten komen wil ik daar nog een aanvulling op geven.

Eerder schreef ik waarom ik denk dat de mens onherroepelijk verbonden is met haar omgeving. En hoe de mens van een oorspronkelijke harmonie hiermee, afgegleden is naar een complete disharmonie.

Ik wil proberen een beschrijving te geven hoe ik denk dat we weer een harmonie kunnen bereiken met onze omgeving. Allereerst zal ik proberen uit te filteren wat, naar mijn mening, nu precies de fundamentele problemen zijn voor het verstoren van de harmonie. Daarbij kom je al heel gauw terecht bij het probleem van de uitbuiting. Doordat in een kapitalistisch systeem er naar wordt gestreefd om een maximalisatie van de winst te bereiken vind er een nationale en internationale (imperialisme) uitbuiting plaats. De mensen in de derde wereld moeten voor hongerslonen werken in "onze" bedrijven. Overal wordt het volk beroofd van de grondstoffen, maar ook van de schone lucht, schoon water en schone grond. Er heerst armoede en werkloosheid en degene die werken, doen dat in kolossale bedrijven waar ze geestdodend werk doen en waar ze geen medezeggenschap hebben. Ze werken aan gigantische produktie processen waar ze zich totaal verloren voelen.

Het eerste fundament is dus gevonden; het kapitalisme. In het verlengde van het kapitalisme ligt de parlementaire democratie. Een keer in de vier jaar mag het volk met een potloodstreep haar goedkeuring geven aan het parlement wat dit beschouwd als een volmacht om diktaten op te leggen. Zij zijn het die de regels maken, het beleid uit stipelen ten behoeve van het kapitaal. Zij zijn dus verantwoorde-

lijk voor een groot gedeelte van de vormgeving van onze omgeving. En zo hebben we het tweede fundament gevonden. Het derde kunnen we vinden bij de overbevolking. Deze is mede de oorzaak voor de toenemende urbanisatie. Het leven in betonnen anonieme steden waar te weinig ruimte is om te leven en waar het moeilijk is om niet te ontsporen. De uitdijende steden slokken ook nog het laatste restje natuur op.

Het vierde en laatste fundament wel het meest gewichtige. Omdat alles wat de disharmonie veroorzaakt, afkomstig is van mensen handen is de bron die deze menshanden stuurt de oorzaak van alle ellende. Dit is het denken en het voelen. Het denken stelt de mens in staat om van zichzelf (o.a. het voelen) bewust te worden. Dit bewustwordingsproces heeft echter pas de eerste fase achter de zich. Nu de mens zich in hoge mate bewust is geworden van zichzelf, staan we aan het begin van een nieuwe fase waarin de mens zich bewust moet worden van alles om zich heen. Een fase waarin de mens ontdekt dat zij een onderdeel is van de hele natuur; een fase waarin de mens ontdekt dat de wereld bevolkt wordt door medemensen en niet door bondgenoten en vijanden, mannen en vrouwen homos en heteros,..... Daar mee hebben we het vierde fundament gedefinieerd; het ontbreken van een structuur wat de geestelijke, spirituele evolutie van de mens bevordert.

DE GEDACHTE IS HET BEGIN VAN DE DAAD.

Doordat de mens zichzelf bewust werd, omdat de rede, de kunst van het redeneren in haar ontplooid, was de oude harmonie mens-omgeving niet meer handteerbaar. De mensheid moet op

een hoger plan weer een nieuwe harmonie vinden met de omgeving. Was de oude nog instinctief, de nieuwe zal een bewuste zijn omdat de mens bewust is geworden van zichzelf. De kunst van het redeneren is het ontwikkelen van ideeën, het maken van plannen die we met onze handen voeten, ogen, vorm kunnen geven. Door deze materialisatie van het geestelijke (geesteskind) is de mens schepper geworden. Scheppervan haar eigen onheil maar ook schepper van haar eigen heil. Dat hangt geheel van haar schepper af. De materialisatie is slechts de uitdrukking van het innerlijke leven.

Omdat datgene wat de disharmonie veroorzaakt het gevolg is van menselijk handelen, en dat dit menselijke handelen het gevolg is van ideeën ontstaan uit het redeneren vermogen van de mensen, kunnen we konkluderen dat de omstandigheden waarin mensen leven, door andere mensen zijn geschapen. Het bewustwordingsproces is bij de meeste mensen dus pas in een beginstadium. Immers; de eerste stap van bewustwording is het besef van zich zelf (egoïsme, individualisme) pas in een later stadium kan men zich bewust worden van haar medemensen, natuur, etc.; kortom haar omgeving.

Bij radicale veranderingen zijn dus de harten en de hoofden (de geesten) van de mensen waar het om gaat. Omdat dat de bron is van het handelen en dat van daaruit dus de materialisatie plaats vindt wat alle ellende maar ook al het geluk veroorzaakt. Vandaar dat het bewustwordingsproces en geestelijke scholing een centrale plaats in het leven moeten krijgen.

VERSTEDELIJKING

Door de bevolkingsexplosie en de economische zuigkracht van de

stad, verstedelijkte de maatschappij enorm. Grote steden ontstonden die na verloop van tijd samenklonterden tot enorme uitgestrekte stedelijke gebieden.

Als eenling in de mensenmassa wordt je er keer op keer op benadrukt dat je een onbeduidend stipje bent. In een stad heb jij als persoon nagenoeg geen betekenis. Niemand zal je missen als je weg bent (behalve, als je geluk hebt je burens). Nergens in de stad zul je je herkennen als gevolg van medezeggenschap op de vormgeving. Afschuwelijke, fantasieloze, betonnen gebouwen staan in ontelbare variaties van de kubus naast elkaar. De bodem is bedekt met asfalt en cement, uitgezonderd enkele minuskule plekje die beplant zijn en die groenstroken worden genoemd. Die enkele levende boom en sruik benadrukken echter alleen maar de levensloosheid van de asfalt jungle. Jij maakt niet de stad, de stad maakt jou. Door de enorme mensenmassa en door de onherkenbaarheid ben je anoniem. De een zal zich tegen die anonimiteit verzetten en een geweldige extroverte kracht ontwikkelen in de hoop hierdoor herkenbaar en dus betrokken te worden. Gewelddadigheid, vernielzucht en agressie zijn slechts een paar voorbeelden hiervan. De andere echter, zal zich terug trekken. Zij zal de anonimiteit accepteren en vereenzamen. Of haar reactie zal een introverte zijn. Alkoholisme, dope, Zelfmoord.

Ik wil niet beweren dat de stad alleen verantwoordelijk is voor al deze ellende, maar zij zal zeker een groot gedeelte voor haar rekening nemen. Daarom heeft de stad haar bestaansrecht verloren. De stad moet de economische en kulturele privileges kwijt raken ten gunste van een evenredig verdeelde groei in de nog op te richten autonome

cellen (iets verder op wordt dat verder beschreven). Het bevolkingsaantal moet sterk dalen het door het terugdringen van het aantal geboortes. De tijd gedurende dat de stad nog bestaat, zal deze leefbaar moeten worden gemaakt. De levensloosheid zal plaats moeten maken voor fantasie volle architectuur waarin het levende (planten) een belangrijke plaats moet krijgen.

BETROKKENHEID DOOR HERKENBAARHEID

"Onze" maatschappij is doortrokken van individualiteit en egoïsme. Het is een kapitalistische maatschappij wat gelijk staat met het economies darwinisme (het recht van de sterkste). Het "ik tijdperk".

Een eerste stap naar een verandering tot een sociale maatschappij is het ontmantelen van het kapitalisme. Dit systeem houdt alleen het ik gericht denken in stand. Hiervoor in de plaats zal er een nieuw systeem komen wat in plaats van konkurentie, Koöperatie na wil streven, geen egoïsme maar solidariteit beoogt.

Maar wat tevens het individu in het centrum plaatst. Het is juist het individuele bewustwordings proces wat moet worden gestimuleerd. Omdat van daaruit pas een bewustwording kan groeien van de omgeving. Om dit proces te stimuleren moet er een sterke individuele betrokkenheid zijn met het geheel. Dit voorkomt dat het individualisme weer egoïsme wordt, zoals in het kapitalisme. Tevens voorkomt het individu gericht zijn het ontstaan van een eenheidsworst zoals in het kommunisme.

Een individu voelt zich pas betrokken als zij zich herkent in het systeem. Als zij daadwerkelijk het resultaat van haar werken ziet, dat zij daadwerkelijk over alles mee kan praten denken en beslissen. Het principe van betrokkenheid door herkenbaarheid werkt alleen in kleine gemeenschappen waar de op democratische wijze beslissingen worden genomen. Door schaalverkleining en basisdemocratie zal de bewustwording, vanuit het individu, van de omgeving worden gestimuleerd.

AUTONOME CELLEN

De afmeting van de leefgemeenschappen mag zo groot zijn dat ieder individu het geheel kan overzien. Als de leefgemeenschap deze grens overschrijdt zal naar gelang de grote van de overschrijding de abstraktie toenemen. Het toenemen van de abstraktie zal gepaard gaan met de afnemende herkenbaarheid en dus ook betrokkenheid. Omdat staatsmacht in principe altijd een repressieve macht is en deze betrokkenheid afstoot, zullen de-

ze leefgemeenschappen alle vrijheid krijgen om zelf te beslissen over het te voeren beleid. Op overkoepelende algemene vergaderingen worden op basisdemocratische werkwijze alle belangrijke zaken besproken en geregeld.

Zodoende zal het land bezaaid zijn met kleine autonome cellen. Niet langer zal de top zeggenschap hebben over de basis, maar zal de basis over zich zelf kunnen regeren.

FEDERATIES

Er zijn echter verschillende zaken die niet op het niveau van de autonome cellen kunnen worden geregeld. Ik denk b.v. aan het openbaar vervoer of productie processen die dringend nodig zijn maar niet in de kleine cellen kunnen worden gerealiseerd. Maar ook denk ik b.v. aan ruil van overtollige produkten met andere cellen. In zulke situaties kan de algemene vergadering van de autonome cel besluiten om een samenwerkingsverband aan te gaan met andere autonome cellen. Zo kunnen er federaties ontstaan. Deze federaties, die onder super-visie staan van groepjes afgevaardigden van de betrokken cellen, ontwikkelen voorstellen die in elk afzonderlijke cel ter goedkeuring worden voorgelegd. Immers, alle macht moet bij de basis blijven zodat niet via een omweg de grootschaligheid en machts kumulatie weer kunnen binnen sluipen. Binnen de cellen en de federatie wordt er geproduceerd naar behoefte en op basis van koöperatie.

DE DENKTANK

Momenteel is het zo dat alleen parlementaire top en het bedrijfsleven opdrachten kunnen geven aan wetenschappelijke teams om onderzoek te doen. Het is niet moeilijk om aan te voelen in welke richting de wetenschappelijke kennis op getrokken wordt. Omdat kennis macht is en omdat macht aan de basis toebehoort, moet dus ook wetenschap in dienst staan van de basis. Daarom zal de wetenschappelijke wereld verzameld moeten worden in een soort denktank. Zodat vanuit de autonome cellen, federaties of uit de algemene vergadering gevormde werkgroepen vragen gesteld kunnen worden en onderzoeks opdrachten gegeven kunnen worden aan afzonderlijke wetenschapsteams. Alle wetenschappelijke onderzoeken hebben als uitgangspunten; een mens-en milieu vriendelijk handelen en onderzoek gericht op de belangen van enkelingen.

DURF TE DROMEN; HET ENIGE WAT ONTBREEKT OM EEN DROOM WERKELIJKHEID TE MAKEN IS DE WIL-HAAR TE REALISEREN.

In 1770 kwam een witte zeeman aanzetten met een boot uit Engeland en zei:— dit land is TERRA NULLIUS. Braakliggende woestijn en onbewoond. Hij hees een stuk veld aan een stuk als het merkteken van de witte man en zei dat het hele land toebehoorde aan de Koning van Engeland. Meer witten kwamen op 26 JANUARI 1788 en toen schoten ze ons neer omdat zij meenden dat wij op het terrein van de Engelse Koning stonden. Op één of andere manier meende hij dat zijn veld en zijn stuk papier hem 't recht gaven, en hij nam ons recht op leven, op land en op een eerlijke deal af, en toen de meesten van ons doodgeschoten waren, duwde hij ons in veekampen, vluchtelingenkampen waar we vandaag nog zijn."

"DE REGERING WIL DAT WIJ MEEDOEN AAN EEN FEESTJE OM DE KOMST

VAN DE BLANKEN IN AUSTRALIE TE VIERN. DIT IS GEEN TIJD OM TE VIERN; DIT IS EEN TIJD OM TE ROUWEN OM ONZE DODEN EN DE WERELD TE VRAGEN OM RECHT TE SPREKEN OVER 200 JAAR TERRORISME EN GENOCIDE."

Dinsdag 26 jan. een forum-discussie in het Delta ziekenhuis in R'dam over de elektro-shock. O.a. in het forum de directeur van het Delta ziekenhuis, waar de elektro-shocktherapie is heringevoerd.

Zaterdag 23 januari
Landelijke demo: Solidariteit met de volksofstand van het Palestijnse volk. 14.00 uur te A'dam. Vertrek vanaf Museumplein. De demonstratie eindigt in een manifestatie in het Rothanuis.

Maandag 25 januari
Palestijnse avond in de Harde Kern, Kinkerstr. 48 A'dam. Aanvang 16.00 uur video Gaza Ghetto, diskuz, dia's etc.

Donderdag 28 januari
Palestijnse avond in de Molly, v.Ostadestr. A'dam
Programma zelfde als in de Harde Kern, echter aanvang s'avonds.

Groningen 26 januari

Diskussieavond voor vrouwen over anti-patriarchale strijd en anti-racisme
tijd: 20.00uur
plaats: activiteitenruimte van de Groote Lelie
Grote Leliestraat 41

Begin picket 13.30 uur
2 bussen vertrekken van de DAM om 11.30 uur. 1 bus gaat direkt na de picket terug naar A'dam, de andere gaat naar de Blauwe Aanslag en om 22.00 uur terug naar A'dam.
Bus kost f9,-

Bij de picket
-Spandoeken
-Aboriginal music
-Braziliaanse Capueira dans
-Inheemse sprekers
-koffie, thee etc.

Tussen 20.00 uur en 22.00 uur video's, muziek etc. in de Blauwe Aanslag.

DE BOERDERIJ
Dinsdag 16 Febr. Voorweg 146 Zoetermeer

In samenwerking met Jong Socialisten:
"DE HOLLE LEEUW".
documentaire; een verkenning van Ultrarechtse jongeren in België.
FILMZAAL: aanvang: 21.00 uur

Woensdag 27 januari
Landelijke kraakdag (zie ook elders deze Zwarte)

Donderdag 4 februari
Lezing en diskuz van Studium Generale:
AIDS, testverplichting of niet? Mekelweg 3, Delft.

23 t/m 26 februari
Aktie week te Utrecht:
basis inkomen NU!
Anarchisten in Utrecht
Werkzaam pb 411

**STEUN
BOUWPLOEG
EL CORAL
HUIZENBOUW
IN NICARAGUA**

GIRO: 3575699

NICARAGUA KOMMITEE AMSTERDAM
P.A. RUYSSSTRAAT 18.
AMSTERDAM
O.V.V. BOUWPLOEG EL CORAL

DE BOUWPLOEG GAAT BEGIN 1988 NAAR NICARAGUA. WE GAAN MET HULP VAN DE REGIONALE OVERHEID HUIZEN BOUWEN VOOR EEN BEGINNENDE VEETEELT COÖPERATIE IN DE STREEK CHONTALES.

